

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, [1619]

Mortuorum dialogi

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

Πο. ὁ ψὲ ἡγοτυπῆς, ὃ Ἐνιπεῦ,
 ὑπερόπτης πρότερον ἢ ἡ Τυ-
 ρῶ δ' ἔδην δεινὸν ἀέπουθεν,
 οἰομένη ἀπὸ σὺ δεικνομένη.
 Ἐνι ἔμινουρ, ἔφης ἦδ' ἀπὸρ,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦδα, ὃ καὶ μά-
 λις ἐλύπησεν ἄντων, καὶ ἐζῶ
 τῶτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ
 ἄφρονας τότε, καὶ χαρισίας
 πορφύρεον τι κῆμα, ὅπερ ἔ-
 μας σὺ κερνή, ἅμα σὺ ἦ-
 δα τῆ πατρὸς αὐτ' ἐμῶ. Πο. σὺ
 ἦδ' οὐκ ἠθελῶ, ὃ Ἐνιπεῦ.

NEP. Sed verò nunc ze-
 lotypus es ^b Enipeu, cum
 prius superbum & contem-
 ptorem te gesseris. Ipsa au-
 tem Tyro nihil graue passa
 est, quando se putauit à te
 vitiatam esse. ENIP. Nihil
 autem? Dixisti enim abiens
 Neptunum esse te, quod vel
 maximè dolore affecit ipsam:
 atq; ipse eò abs te iniuriat afa-
 fectus sum, quòd & qua mea
 esse debuerat, eam volupta-
 tem percepisti tu, & praterèa composito circa vos fluctu
 purpureo, sub quo absconditi iacuisiis, cum puella pro me
 uite rem habuisti. NEP. Tu enim non volebas, Enipeu.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

^a TYRO.] *Virguncula fuit Thessala, Salmonei filia, & Enipei amica, ex qua Neptunus Neleum & Peliam suscepit: de qua inferius in Philopatre, & lib. 2 Historiarum rerarum.*
^b Enipeu.] *Thessalia fluius est.*

MORTVORVM

DIALOGI.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ

ALEXANDRI ET

Φιλίππου.

Philippi.

Ottomaro Luscinio interprete.

PHILIPPVS.

YN μὲν, ὃ Ἀλέ-
 ξανδρε, ἐκ ἀν-
 ἱξαρνοσγώοιο,
 μὴ οὐκ ἐμὸς

ON igitur in-
 ficiaberis, ^a A-
 lexader, ex me
 prognatū te es.
 se filium.

ἦός ἐστιν ἢ οὐκ ἄριστεύκεις,
 Ἀμμωνος γέγονεν. Ἄν' ἐστ' αὐτὸς
 τὸς ἰγρόσω, ὃ πάτερ, ὡς Φι-
 λίππου τῷ Ἀμῶντι ἦός ἐμι.
 ἄμ' ἰδοῦξάμιλω τὸ μάνταμα,
 ὡς χέρισμον ἐς τὰ πράγματα
 οἰόμενος ἐστίν. Φί πῶς λέγεις
 χέρισμον ἰδοῦξά σοι, τὸ παρ-
 ἄν σταυρῆ ἑξαπατηθυσόμενος
 πορ' ἂν τῆ περὶ τῶν Ἰ. Ἄν. οὐ
 τῶτο, ἄμ' οἱ Βάρβαροι ἑαρε-
 πταχθῶσάν με, καὶ οὐδέ τις ἐτι
 ἀνέλατο, οἰόμενοι θεῶ μάχε-
 σθαι, ὡς ῥῆσιν ἑκράτην αὐτῶ.
 Φί, τίνας ἑκράτησας οὐκ ἄ-
 ξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς θεοῖς
 ἀά σωγνέχθης, τοξάεια καὶ
 πηλτάεια, καὶ γῆρεα οὐ σὺ-
 ρα πεδνημένοις; Ἐμλίωρ
 ἑκράτην ἔρχον ἴω. Βοιωτῶν
 Φωκίων καὶ Ἀθλωάων, καὶ τῶν
 Ἀρκάδων ἀπαιτηκόμ, καὶ τῶν
 Θεσσαλῶν ἴππων, καὶ τοῦς Ἡ-
 κκῶν ἀκουσίσας, καὶ τὸ Μαν-
 τινῶν πηλτασιπὸν, ἢ Ὀρέ-
 κας,

neis pugnare solitis, semp̄ congressus es? Aique Græcos
 armis domare, Bæotios, Phocenses, Athenienses, & id genus
 alios, operis fuerat strenui atque magnifici. ^f Arcadum in-
 super sustinere armaturam, & equitū Theſſalum ^h Eleorum
 iaculatores, ⁱ Mantimeos ^k peluis instructos, aut cū ^l Thraci-
 bus

se filiū. nam & Iouem Ham-
 monem genus paternum re-
 ferens, mortem non obisses.

ALEX. Neḡ verò nescius
 eram, patet, Philippi Amyn-
 tæ me esse filiū: sed quia
 ad res gerendas sic mihi vi-
 sum erat conducere, com-
 miento hoc usus sum vaticinij.
 PHIL. Quid ais? Con-
 ducibile id tibi visum, ut
 vaticibus impostoribus falsi-
 lendum te exponeres? A
 LEX. Non isthuc, sed bar-
 baros in mei admirationem
 tractos, facilius hoc prætex-
 tu nostro subdidimus impe-
 rio: quum nemo vnus viri-
 bus nostris hæctenus restite-
 rit, quippe hac sola opinio-
 ne ducti, quod aduersus Deū
 sibi esset præliandū PHIL.
 Quos tu igitur tanto cona-
 tu dignos vsquā vicisti, qui
 cum timidis illis & areulis,
 & pelarijs ac & gerris vini-

κας ἢ Ἰωνεὺς, ἢ καὶ Παύνας
 χαρῶσασι ταῦτα μεγάλα.
 Μάδων δὲ ἢ Περσῶν ἢ Χαλ-
 δαιῶν, ἢ χυσοφόρων ἀνθρώ-
 πων, ἢ ἄβρῶν, ἐκ οἷοι ὡς πρὸ
 σὺ μύησι, μετὰ Κλιάρχῳ ἀ-
 νελθόντων ἐκράτισαν, ἐδ' ἄς
 χῆρας ἡπομανάντων ἐλθῆν
 κείνων, ἀλλὰ πρῶν ἢ τόξου μα-
 ξικυῖσθαι, φυγούτων; Αἰ.
 ἀλλ' οἱ Σύνθεαι γε ὦ πάτερ,
 ἢ οἱ Ἰδῶν ἐλφάντων, ἐκ ὧν
 καταφρόνητόν τι ἔργον, καὶ
 ὄμως ὁ διασησας αὐτὸς, οὐδὲ
 πεδοσιαις ἀνύμνος τὰς νι-
 κας, ἐκράτησεν αὐτῶν. ἐδ' ἐπιβρ-
 κησα νόποτι ἢ ὀσιχομόν; Ὁ
 ψωσάμην, ἢ ἀπιστον ἐπραξάτι
 ἢ νικῆν ἔνικα, ἢ τὸς Εὐκλεῶς
 δὲ, τὸς μὲν ἀνομοῖσι παρέλας
 βον, Οὐθαῦς δ' ἴσως ἀνὸς ὁ.
 κας μετ' Ἰλθον. Φί. οἶδα ταῦτα
 πάντως. Κλέος γὰρ ἀπύγαμῆ
 μοι, ὅρ σὺ τῷ Διορατίῳ διηλά-
 σας, μετὰ τὴν Δαπνύλα ἐφ' ὅς
 νόσας, ὅτι μετὰ τὰς αἰὰς
 πράξας ἡπαύσαι ἐτόλμησας.

bus, ^m Illyrici, ⁿ Paonibus
 ve manum conferere, opero-
 sum profectò atque arduum
 id fuisset in primis. Cates-
 rum ^o Medos, Persas &
 Chaldaeos delictatos, ac plus
 rimo auro conspicuos, non
 satis compertum habeo quo-
 nam modo ante te ^p duce
 Clearcho mille viri bello as-
 dorti expugnârimi, scedè in
 fugam actos antequam ad
 manus venium fuisset. A-
 L E X. At verò ^q Scythæ pa-
 ter, & ^r Indici elephantes,
 res sunt non vsq; adeò abie-
 ctæ & contemptibiles; ^s &
 tamen neque concitatis ins-
 ter ipsos intestinis odijs, ne-
 que per proditiōnē mihi ven-
 undari passus sum victo-
 riam. Sed neq; peieravi vna-
 quam, aut per iugas à polli-
 cito recessi, fidemq; solui vi-
 ctoria gratia. Adde quòd &
 Græcos alios sine sanguine
 in deditiōnem accepi: ^t The-
 banos autem fortassis ipse audisti quomodo aggressus fue-
 rim. PHIL. ^u Noui hæc omnia ex Clito, quem tu inter epu-
 las, eò quòd nomen meum celebraret, & meas res gestas cum
 quis conferre auderet, traiecto per corpus telo tū iugulâras.

οὐ δὲ καὶ πῶς Μακεδονικὴν
 χλαμύδα καταβαλῶν, ἰάν-
 δω, ὡς φασί, μνησθῆναι, καὶ
 τὰρ αὐτὸν ὀρέω ἐπίθω, καὶ πῶς
 κωμῶδι ἐπὶ Μακεδόνων, ἢ
 ἰλασθῆναι ἀνδρῶν ἕξτους, καὶ
 τὸ πάντων γυλοιδότατον, ἰμί-
 μιν τὰ τῶν νεκροκλήτων. ἰὼ
 ἦρ' ἴλαρον ὅσα ἅπαντα ἔπραξας
 λήουσι συγκατακλήτων πρὸς
 παλαιμίνους ἀνδρας, καὶ γὰρ
 μους τοιοῦτους γαμῶν, καὶ
 Ἡρακλῆα ἔπραγαπῶν. ἰὲρ
 ἠπῆρσα μόνον ἀκούσας, ὅτι
 ἀπίστρον τῆς τοῦ Δαρῆος γυν-
 ναϊκός, ἡαλῆς οὐσίας, καὶ τῆς
 μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγα-
 τέρων ἐπεμνήθης, βασιλεῖς
 καὶ ἦρ' ταῦτα. Αἰ. τὸ εἶλο-
 κίνδυνον δὲ, ὃ πάτερ, ὅκ ἐ-
 πανεῖς, καὶ τὸ ἐρ' Οξυδράκεις
 πρῶτον ἡαθάπνωαι αἰ τὸ ἐν
 τὸς τῶ τάχως, καὶ τοσαῦτα λα-
 βῆν' ἀνάματ' αἰ. Φί. ὅκ ἐπανῶ
 τῆτο, ὃ Ἀλέξανδρε, ὅκ ὅτι μὴ
 ἡαλῶν

certe id opus exitiit, quod tum factitasse te accepimus. A-
 LEX. Quomodo autem tibi non probatur, pater, quod G in
 Oxydracis, gente Indica lubès me in periculum coniecerim,
 atq; acceptis plurimis vulneribus, muros primus omnium trans-
 filierim? PHIL. Non probò, Alexander: neque id quia
 pulchrum

Tu verò & Macedonicam
 chlamydem abiciens, & can-
 dyn Perseum amicum re-
 cepisti (ut aiunt) & tiam
 ram reciam. Ut ne interim
 commemorem, quòd à Ma-
 ccedonibus viris vitique libe-
 ris, A adorari debere, te in
 animū duxeris, & qui quod
 maximè omnium erat ridi-
 culum, hominum abs te B vi-
 ctorum mores imitatus es.
 Tempero mihi ne memorem
 alia quæ iurpiter admiseris,
 C viris doctis in leonū clau-
 stra incluisi, & D nuptijs ta-
 libus peractis: quodq; E He-
 phæstionem plus quàm esset
 fatis, amaris. Vnum est quod
 solum laudo abs te gestum,
 in F Darij vxore videlicet,
 forma prastante, quia ab il-
 lius complexu abstinueris:
 & geneticis illius, atque fi-
 liarum, ne vim paterentur,
 curam susceperis. Regium

λαδὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιρὸσκα-
 θα ποτὶ τὴ βασιλεία, καὶ προκίρ
 Διωνύσιον τὸ στρατῶν, ἀπὸ ὅτι ἔ-
 τοῖστο ἡκιστα σωζέμενος. θεὸς
 γὰρ εἶναι Διωνύσιον, εἰ ποτὶ πρῶ-
 θά τις, καὶ βλέπεισθαι σε φορέσθαι
 τὸ πολέμου ἐκκομισθῆναι, αἰ-
 ματι γέροντον, οἰμώζοντα ἐπὶ
 τῷ κραδίματι, ταῦτα γέλασεν ἡ
 Ζεὺς ὄρωσι, καὶ ὁ Ἄμμων, γόης
 καὶ ψαυδόμενός τις ἐλέγχεται, καὶ οἱ
 πρῶτοι, ἡ ἑλπίδα, ἢ τίς ἐκ
 αὐτῶν ἐλάσσει, ὄρωσιν τὸ Διὸς
 ἡδὸν λαοψυχῆντα, Διόνυσον
 τὸν πατρῶν βοηθῆναι; νῦν μὲν γὰρ
 ὁπότε ἡδὴ τὴν νηυσὶν ἐκ οἴου
 πολεῖσθαι εἶναι τὸν πᾶσι πρῶτον.
 σὺν ἐκείνῳ ἐπιπερὸ μωῦτας,
 ὄρωσιν τὸν νεκρὸν τὸ θεὸν ἐκεί-
 νου Διόνυσον, μηδὲν ἔτι ἡδὴ
 καὶ ἐξωδητότα, κατὰ νόμον
 σωματῶν ἀπάντων; ἄλλως
 τε, καὶ τὸ χέριστον, ἀέφου, Ἀλέ-
 ξανδρῆ, τὸ δὲ τῶτο κρατῆρ,
 ἑαδῆως, πολῦσι τὸ δόξουσιν ἀφῆ-
 ρῆτο

Elis? Potissimum ubi Dei istius cadaver porrectum iacere,
 turgidum sanè & iuxta aliorū corporū morem contactu suo
 omnia labefactans aspexerit. Ceterū quòd ais, Alexander,
 tibi fuisse conducibile, & quòd facilius rerum potireris: id
 profectò multum tibi gloriæ ex benè etiam ac strenuè ge-
 stis

drum filiū, vt Valerius commemorat, quōd macedo-
num benevolentiam largitione ad se attraheret, quum
iple maiore ex parte Græciæ mercator, q̄ victor fuerit:
atque vt Diodorus testatur, auro sibi quā imperio magis
acquisierit. Neq; à Demosthene alio nomine peius au-
dit, quā quōd malis artibus impetium sibi acquisierit.
Quid q̄ & post secundū fortunæ afflatu afflatum,
factum legimus. Eius vituperatio habetur apud Aph-
thoniū rhetorem in Progymnasmatibus, vbi dicitur, quod
Græca iuuentus in vituperando Philippo se exercuit.
Caruit ergo vera & solida gloria, quæ, vt Cic. dicit, in-
corrupta vox bene indicantium est, & consentiens laus
bonorū. Ad historiæ Philippi Macedonis cognitionem
pertinent etiam ea, quæ Iustin. habet lib. 8. & 9. Thucyd.
belli Pelop. lib. 2. Plutar. in vita Alexand. Paul Orosius
lib. 3. cap. 12. ad 15. Philippo autem primum certamen
fuit cum Athenensibus, quibus per insidias victis, in Il-
lyrios bellum transtulit, & nobilissimam Larissæam cepit,
vt ait Iustinus lib. 10 Diodor. lib. 2. de rebus Alexandri
ait. Philippus anno secundi regni sui in Illyrici fines
cum decē millibus peditum & 600. equitibus intrauit,

a ALEXANDER Amyntæ me esse fil.] Amyntas Ale-
xandri Magni avus & Philippi Mæcedonis pater, Macedonum
rex, rei militaris peritiss. rebusq; gestis clariss. de quo Diodor. &
Trog. lib. 7. 8 & 9. b Vatib.] Scilicet Hammonis. De Ham-
mone verò & eius vatibus in Dialogis Diogenis & Alexandri.
Item Alexandri, Annibalis & Scipionis laudē annotaturus.
c Arculis.] Arculus diminutivum ab arcus, τὸ ἄρκεον, à quo
fit aliud diminutivum Arcellus, d Peltatijs.] Πέλταις scutum
exiguū, Luna semiplena imaginem referens, quo genere A-
mazones præcipuè in prælijs vii solebant. Virg. 1. Aeneid.

Ducit Amazonidum lunatis agrmina Peltis.

Scuta Amazonica vocat Nonius. Pelta cervæ haud dissimilis
est, qua armatus Πέλταιος, Πελταίος, ἢ Πελταφόρος dicitur:
i. peltarius & peltatus. Liu. lib. 8. bel. Pun. Menippū quendam
ex regis ducibus cum mille peltatis Chalcidem misit. Hi etiam
Πελταίος Græcis dicuntur. Liu. lib. 1. bel. Maced. Noctæ contra-

tos, quos peltaſtas vocant, loco opportuno inter bina caſtra in
 inſidijs abdiærat. e Gerris vimineis.] Suidas neuro gene-
 re γέππα refert, vt Perſicam vocem, quæ quidem tū arma decla-
 ver, tū quoduis deſenſaculum ſiue protectionem ſiue è corio, aut
 alia quavis materia: dicitur & eximio uſu. Porro gerras Græci
 erates vimineas appellant. f Arcadū armaturā.] Pelopon-
 neſi regionis intimæ populorū. g Equitatū Theſſal.] Theſ-
 ſalorum, quos ingenti clade proſtigauit Philippus ipſe in agro
 Theſſalonico. h Eleorū iaculatores.] Elei populi in Pelopon-
 neſo Eſidem incolentes. i Mantincos.] Mantineā Arcadiæ
 urbem incolentes, apud quā contigit prælium inter Thebanos &
 Lacedæmonios. k Peltis.] Scutis. l Thracib.] Europæ pos-
 pulis feris & aſſeris, Macedonib. ſinitimi ab Oriente, m Il-
 lycis.] Regionis Europæ populis, qui hodie Sclauones dicti
 ſunt, Macedonibus ſinitimi ab Occidente. n Pæonib.] Popu-
 lis Pæoniæ regionis Macedonæ, qui foriſſimi olim habitū ſint,
 magnūq; ſibi ex rei militaris ſcientia nomen pepererunt. Vide
 Plin. lib. 4. Macedonib. ſinitimi à Septentrione. o Medos.]
 Aſiæ populos, de quib. antè in dialogo Alexandri, Annibalis,
 Minois & Scipionis. Aduerſus Medos & Armenios, qui anteq̃
 quiſpiam ſequatur, fugiunt. p Duce Clearcho.] Darius no-
 ſtus Perſarum rex moriēs duos reliquit filios, Artaxerxem, qui
 rotatur Mnemon, & Cyrum iuniorem: inter hos fratres cū exci-
 tatum eſſet bellum, Clearchus vnus fuiſt de ducib. exercitus belli,
 qui deinde interfecto iam Cyro ab Artaxerxe captus, necatus
 eſt, de quo Plutarch. in Artax. q Scythæ.] Septentrionales
 populi Europæi & Aſiatici ad bella magis q̃ ad vllum humani-
 tatis ſtudij idonei. r Indici e'ephantes.] India orientalis re-
 gio Aſiæ terminus elephantis abundat, & in ea maiora q̃ in ca-
 teris regionibus naſcuntur animalia. s Et tamē neq; cōcitat-
 is.] Domo ſibeneſi Philippi Macedonem depingit, verſutū ho-
 minem, qui in omnē partem animū verſabat, nihilq; inſeratum
 relinquebat, quo ſuis rationib. conſulturus eſſet, ſine vllō veri-
 tatis, virtutis conſtantia roſpectū. Mentiebatur, fallebat,
 fraudabat, perierabat, aſſentabatur, ſi expredire videretur. ολόο
 αροσ & ολόοεγ & dicebatur. Diuicuro enim rerum uſu ita
 audacius, ex aliorū incommodis ſua vt pararet commoda, vt lo-
 quitur

quiritur Comicus, nec à malis artibus abhorrebat. Græciã totam
 propè consilijs præuentam viribus domuit. Oros lib. 3. cap. 12.
 & Thebanos.] Bœotie regionis, à Thebe præcipua vrbe,
 quam Alexander euerit. dictos. u Noui hæc ex Clito] Se-
 neca lib. de Ira 3. cõparatione simili Alexandrũ ab auipat isq;
 humanitate degenerasse, Clitũ & Lysimachi optimõrum amicorũ
 lachryabili cæde docet. Fuit aut Clitus inter præcipuos Alexan-
 dri familiares, eisdemq; charissimus, tum q; filius esset nutricis i-
 psius, tũ q; ab illo in dubio vitæ discrimine fuisse seruatus. Hæc
 tamen in conuicio quodam liberius in Persicos mores inuectum,
 rex iam remulentus spiculo traiecit. Cuius facti eũ postride san-
 ta cepit penitentia, diu cussa iam ebrietate, vt totum tridũ cibo
 abstinerit, decreneritq; omnino inedia sibi necem consciscere,
 amicũq; de se optimè meritũ ad inferos persequi. Tandem agere
 admissa amicorũ consolatione, qui Clitum iure occisum asse-
 rebant, sumptuosissimo eũ funere sepeliunt. Latius habetur hæc hi-
 storia apud Arrianũ, Q. Curt. & Plutar. in vita Alex. Non igitur
 in Ægyptia in Alexandro fuit, sed in Ægyptia quæ in ipso non
 Ægypte sed in Ægyptia exciuit. Eiusq; enim Alexand. ñ præcipuè egit
 impetus animi vt in amicissimos etiã ferrũ distrinxerit. x Ma-
 cedonicã chlamydẽ.] Paludamentũ dicitur, aurore Nonio,
 palliũ militare; sagulũ à Poluiano veniunt. y Candyn Per-
 sicum amictũ.] De quo Cæsar. Leet. ant. lib. 14. cap. 56. & Et
 tiam rectã.] Ornamentũ capitis, quod erectũ soli reges apud
 Persas gestabant, duces verò in seclũ. Herod. lib. 7. Lucian. tra-
 gæd. òpòlũ idẽ dixit A Adorari debetete.] Alexandrum
 Magnũ Iouis Ammonis filium fabulosè creditum & adorari
 se passum, iam antiè in Scipione annotasse me recorder. Verũ de
 Alexandri stulta ambitione, ac execranda scelerati sacerdotis
 adulatione Q. Curt. lib. 5. & lib. 9. vbi stolidã eius ambitio de-
 scribitur, qua se Dei filiũ non solum dicit, sed vt credi voluit, in-
 flatus à duobus maioribus Poësis, Agide Argino, & Leone Sculo,
 contrariis omnib. Macedonibus, & præcipuè Callisthe-
 ne Philosopho, optimo viro. B Victorum mores imitatus
 es.] Vno & morũ externorũ desiderio, & se & suos perdidit,
 vt scribit Q. Curt. lib. 7. C Viris doctis in leonũ claustra
 inclusis.] Lysimachus Agathoclis filius è successorib. Alexan-
 dri Ma-

dri Magni, Pergamo praesuit, ubi thesauri regis fuerunt. Hic illu-
 stris quidem Macedoniae loco natus, virtute illustrior fuit, a-
 more literarum ac philosophiae ardebat adeo, ut Callisthenem
 tunc ab Alexandro afflictum, atque in vinculis habitum, de vir-
 tute disserentem sapienter audierit, poculumque ei ac remedium
 in erit opianis propinaverit. *Quod egregie ferens Alexander, Ly-
 simachum leoni obiectis dicitur: sed ille viribus fretus, rem po-
 steris prodendam fecit, manibus amiculo convolutam in os leonis
 inferens, accepta lingua feram exanimavit, quo facto vehementer
 postea Alexandro dilectus, & apud eum maximam hono-
 rem fuit. Vide Trogum lib. 15. Alexandri autem rebus prosperis
 Theophrastus agebatur, interitum Callisthenis deplorans. Itaque,
 dicebas, Callisthenem incidisse in hominem summa potentia, sum-
 maque fortuna, sed ignarum quemadmodum rebus secundis vit
 conveniret. Cic. Tuscul. quaest. 3. Q. Curt. lib. 9. D. Nuptiis ta-
 libus peractis.] Alexander Rhoxanes Oxyartidis fratris sui filie
 amore distinctus, eam uxorem cepit, non absque Macedonum
 indignatione. Plura lege apud Q. Curtium lib. 9 & Arrianum
 E. Hephæstionem.] Inter amicos quos habebat praecipuos,
 omnium maximè videbatur honorare Craterum, sed omnium ma-
 ximè diligere Hephæstionem. Illum ornavit dignitate, hunc ad
 intimam admittit familiaritatem quem postea apud Babylonem
 vita functum, tanta sumeris magnificentia prosequutus est, ut
 facile omnes, quae toto terrarum orbe editae sunt, pompas supe-
 rarer. Vide Q. Curt. & Plutar. in vita Alex. F. Darii vxor-
 rem.] Sysigambem Darii genitricem, uxorem & puellas capti-
 vas, quanta integritate servaverit, ignorat nemo, quas nisi de-
 missis oculis salutarit, idque raro, sibi metuens ab illarum infu-
 gnus formam. G. In Oxydracis, gente Indica.] Ab his Indiae
 populis cum Alexander liberasset Protaemius, Soter: i. Servator
 cognominatus est. Cum autem in illo bello crux esset illi vul-
 neratum, ac Chirurgum accersisset, multique accurrerent, qui in-
 ipsum frequenter Deum appellare consuevit, exporrecta hila-
 ri quae fronte inquit: Omnes me praedicant Iovis esse filium, sed
 vitulus hoc, hominem esse me declarat. Alii item duabus po-
 tissimè rebus, se quod mortalis esset, deprehendere dicebat,
 somno & coisus, quod haec praecipue proderent humani corpo-
 ris im-*

vis imbecillitatem. Somnus enim mortis imago est. & coitus species est morbi comitialis. Periculum autem Alexandri graviter vulnerati in Oxydracis, alij a. ibores, in Mallis factum perhibent. H Ex te tua.] Alexander cum latronibus pugnant sagitta vulneratur. Ad Memacenos urbem, saxo in cernuem affecto, vulneratur. Deinde in Oxydracis graviter vulneratur. Q. Curti lib. 4. 9. & 10. I In desperatione rerum.] Apud Curtium lib. 4. Alexander fatigatur deficit, desperat, & aubius est: vulneratus Medicos habet Philippū & Crisobulum. K. Quōd facilius.] Alexandri ingens conatus de acquirendo orbis imperio describitur à Q. Curtio lib. 11. L Aornum.] De Petræ, que Ager & expugnatione oppido difficili Q. Curti, lib. 9. Arrianus lib. 4. Scribit Plutarchus Alexandrum, quum intellexisset hanc Petram teneri ab homine meticuloso, dixisse: Nunc locus iste facillimus est captus. M Sed nec crudescere non fli.] Alexander in deſtitia mediocritatisque oblitus, sibi blandiebatur. & quantum alijs præter æquum detrahebat, tantum sibi philantia vitio præter meritum tribuebat.

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

Culpatur Alexandri arrogantia & commentum, quo Deum se haberi voluit.

Factus Alexander successibus ipse superbus:

Innumeris voluit cultus esse Deus.

Vituperat cæcos sensus, mentemq; Philippus

In quibus & fuerit strenuus enumerat.

NON igitur.] *Προσφισιο.* Nam.] Ratio à repugnantibus
Neque verò nescius.] *ἀπόκρισις αἰτιουσι γωγυχῆ.* Quid
ais:] *ἀπάντησις* Non isthuc.] *ἐπιβεβῆωσις ἀπὸ τῆς ἐπιβῆω-
σις χενόσις.* Hac opinione dicti.] *ἀπάντησις τῆς ἐπιβῆωσις.*
Atqui Græcos.] *ἐπιβῆωσις.* Arcadū in super.] *τὴν χαλεπώ-
τητα ἀπεριτότερον.* Cæterū Medos.] *ἀπὸ διδωσις.* facilia non tā
preclara. At verò Scythę.] *ἐπιβῆωσις:* opponis ea que difficul-
ter vinci poterant. Adde qd' &.] *ἀπάντησις ἡγῆσις ἀπὸ τῆς ἐπιβῆωσις.*
A Humis

Affirmis quod ante de Græcis ille affirmauerat. Noui hæc.]
*Obijcit illi Clivum ἀειδομῶ. Tu verò.] τὸ ἄλλα ψευτὰ πωγε-
 χθῆναι. Tempero mihi.] ὀδραλίψις. Vnum est.] Co-
 κτιο κροτ' ἐξείρεται. Regium certe id.] ἐπιφώνησε ἐγκατα-
 σιχῶ. Quomodo aut̄ tibi non probatur.] Compescat ἐπι-
 νεύειται oppositione audacissimi facti. Non probō.] ἐπιχε-
 σις ἐκ ἐπαινεθεί. Neq; id quia pulchrū.] αἰτιολογία κροτ'
 ἄρσινῆ ἔσται. Adde quod.] Latior probatio κτὲ τὰ ψευτὰ.
 Non cū video.] Ἀ repugnantibus. Denique.] Ἐπολιτισ.
 Caterūm quod ais.] Occurpatio. Id profectō.] ἀφώρσεις.
 Nam quanq̄.] Ratio. Haudqua.] Ἰνscizatio. Sed cum
 Hercule.] collatio. Nam &.] Ἀ suo præclarè factō. Sed
 nec crubescere.] Arguis cum arrogantia, ἔρ̄ concludit.*

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΕΤ
 Ηερακλῆς. Hercules.

P. Viranio interprete.

ΔΙΟΓΕΝΕΣ.

ΟΥΧ Ηρακλῆς οὗτός
 ἔστιν, ἔμψον ἀπὸ
 μὰ τὸν Ηρακλῆα. τὸ
 τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λειωνί,
 τὸ μίγχιθ, ὅλθ Ηρακλῆς
 ἐστίν. ἄτα τίθνηκε Διὸς υἱὸς
 ὄνος ἔπει μοι, ὃ Κακίονικ, νε-
 κρός ἔστι; ἐγὼ γάρ σοι ἔθρον ὕ-
 πέρ γε, ὡς θεῶ. Ηρακ. καὶ ὄρα
 θῶς ἔθυσ. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Η-
 ρακλῆς ἐν ἔρανεῶ τοῖς θεοῖς σὺ
 οἶσι; ἢ ἐχθρακίσι φουροῦ Η-
 βλω; ἐγὼ δ' ἔδωπον ἐμὶ αὐτ'.

NUnquid a Hercules
 hic est? Haud quis-
 quam mehercule as-
 lius. arcus, clava, pelvis leoni-
 na, magnitudo ipsa, totus
 deniq; Hercules est. Igitur è
 vita decessit, qui Iouis erat fi-
 lius? Dic, quæso, ò victorioso,
 mortuū me es? Ego enim cū
 terræ superessem, tibi haud
 secus quàm deo sacrificavi.
 HER. Rectè quippe sacrifici-
 cæsti: Hercules enim ipso in
 cælo vnà cū dijs immortalib. consistit. Heben apud se habens
 crurib. formosissimā. Ego verò qui te alloquor, sua sū vmbra.
 DIO.

ἀτὰρ ἀπὲ μοι πῆς ἢ ὁ Ἡρα-
 κλέους, ὁ πότι ἐν ἄνθ' ἔζη, συ-
 εῖς αὐτῷ, καὶ τότε ἔδωλον
 ὦν; ἢ τίς μὲν ἦτι σιρὶ τὸν
 βίον, ἐπείδ' ἀπέθαντε, ὁ σιρὶ
 θνήσκει, ὁ μὲν ἰς θεὸς ἀπέπτα-
 ζο, σὺ δὲ τὸ ἔδωλον, ὡσπερ
 ἀκός λῶ, ἄς Αἰθου πάρα; Ἡρ.
 ἐρεῖ μὲν μίση ἀρεκείνασθαι
 πῆς ἀνθρα ἐπίηδον ἐραχέ-
 νοντα: ὁ μὲν ἄ οὐν καὶ τὸν
 ἄκουσθ. ὁπόσον μὲν Ἀμφί-
 πριον ὅτι Ἡρακλῆα λῶ, ἢ
 ζο τέθνηκε, καὶ ἀμὶ ἐξ ἄλλῶν
 νο πάρα, ὁ δὲ λῶ τὸ Διός, ἐν ὁ-
 ρανῶ σώσει ζῆς θεοῖς. Δι.
 ὁ φῶς νῦν μανθάνω. Ἄδο ἦρ,
 φῆς. ἔτι κεν ἢ Ἀδμηλίω κατὰ
 τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆας, τὸν μὲν ἦν
 Ἀμφίπριον, τὸν δὲ πάρα ἢ
 Διός, ὡς ἐκλήθητε Διδυμοί
 ὄντων ὁμοκλήτοι. Ἡρ. ἔκ, ὡ
 μάται, ὁ ἦρ ἀνὸς ἀμφὸν ἦ.
 μὲν. Δι. οὐκ ἔστι μαθῆναι τὸ
 ῥάδιον, σωθῆτος ἄν' ὄντας
 Ἡρακλῆας, ἐπὶ τὸς ἀμὶ ὡσπερ

1700.

est, ut gemini vnus matris vtero lateretis. HER. Nequa-
 quam, ὁ ἰνसानε: idem profectō ipsi eramus ambo. DIOG.
 Neque adhuc ad intelligendum id facile est, duos Hercu-
 les in vnum esse compositos, nisi quis diceret vos tanquam
 Hippo-

Sed per tuum Herculem dic
 quaeso, dum ille viuebat, ea
 rā: ne vnā cum ipso, & tunc
 imago existens, aut vnus qui-
 dem eratis in vita, posteaquā
 autem è vita decessistis, sepa-
 rati: ille quidem ad deos im-
 mortales auolauit, tu verò
 umbra, vt dignum videtur,
 ad inferos aduenisti? HER.
 Etsi fas equidem foret ne
 quaquam respondere viro
 sophisticè percunctanti: at-
 tamen aures quoque ad hoc
 porrigas. Quicquid enim
 Amphyrionis in Hercule e-
 rat, id ipsum morte affectum
 est, quod nemp̄ ego sum (vt
 dixi) totum: quod autem ex
 Ioue erat, cum Dijs immor-
 talibus conuersatur. DIO.
 Perspicue nunc intelligo au-
 tumas enim eadem vice Ale-
 menam duos peperisse Her-
 cules: vnum quidem ex Am-
 phyrione, alterum verò ex
 summo Ioue: ex quo factum

Ἰπποκένταυρος τις ἦτε ἄς ἐν
 συμπεφυκότων, ἀνθρώπων,
 καὶ θεῶν. Ἡρ. ὃ γὰρ καὶ πάλιν.
 τῶν ἄτα σοι δακῶσι συγκα-
 θάει ἐν ἀνῆν ψυχῆς, καὶ σώ-
 ματος, ὡς τὸ τὸ κελύκος ἐστὶ,
 τὸ δὲ ψυχῆ ἐν ἔρανῳ ἔ-
 νου, καὶ ἐν τῷ ἐν Διὸς, τὸ δὲ
 θυγῶν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νε-
 κροῖς; Δι. ἀπὸ ὅ βέλτερος Ἄμ-
 φιτρονιάδῃ, καθὼς ἀπὸ τῶν
 ἔλγεις, ἡ σῶμα ἦδα. νῦν δὲ
 ἀσώματος ἔσθωλον ἔ, ὡς
 κεν δαυδαῖς τευπῶν ἦδη ποι-
 ῆσαι τὸν Ἡρακλῆα. Ἡρ. πῶς
 τευπῶν; Δι. ὃ δὲ παρ, ἡ γὰρ
 ὁ μὲν τις ἐν ἔρανῳ, ὁ δὲ παρ
 ἡμῶν ἐν τὸ ἔσθωλον, τὸ δὲ σῶ-
 μα ἐν οἴτῃ λόνις ἦδη γνόμε-
 νον, πρία δὲ ταῦτα γίνεσθαι. καὶ
 σκόπε δὲ γινῆσαι δὲ πατέρα πρί-
 ὅν ἐπινοήσας τῷ σώματι. Ἡρ.
 θραυδς τις ἔ, καὶ τῷ σῶματι. Δι.
 καὶ τῷ σῶματι. Δι. Διογῆς ἔ
 Σινωπέως ἔσθωλον. αὐτὸς δὲ, ὃ
 καὶ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖ-
 σιν, ἀπὸ τοῖς βελτιστοῖς νεκρῶν
 σώματι, Ὀμήρῳ, καὶ τῷ Σωκράτους
 ψεύδολογίας καταζητῶν.

per Iouē, minimē cū dñs immortalibus, sed cum mortuorum o-
 ptimis cōperfor, Homerū atq; huiuscemodi fabulas deridens,

Hippocentaurū in unum fu-
 isse copulatos hominē vide-
 licet et Deū HER. An non
 et homines eodem pacto ex
 duobus componi tibi viden-
 tur, animo videlicet et cora-
 pore? Unde quid prohibet as-
 sumum quiddē ipsum ex sum-
 mo Ioue natum adesse celo,
 me verò mortalem ad inferos
 venisse? DIOG. Vtique e-
 leganter hæc differuisses, ὃ
 optime Amphitryoniade, si
 corpus hac tempestate esses:
 sed incorporea es imago: ita-
 que periculum est, te triplicē
 iam fecisse Hercule HER.

Quonam modo triplicem?
 DIO. Hoc quidem modo:
 nam si vnus in celo existit, et
 verò apud nos imago, corpus
 autem in Oeta iam in pulue-
 re versum, hæc tria iam sunt.
 animaduertas igitur velim,
 quæ tertium corpori esse inteli-
 gas partē HER. Audax es,
 atq; sophista: sed quod no-
 men tibi est? DIO. Dioge-
 nis Sinopei imago: ipse autē

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

ANidola siue formæ defunctorum aliæ sint ab animalibus, videndum hic & in Platonis Phædone.
a HERCVLES.] *Vlysses* Ὀδ. λ. ἕδδαλον quidem Hercules apud inferos esse narrat, ipsam autem in cælo cum cæteris dijs immortalibus oblectari, vnde hic facetissimus & argutissimus dialogus fluxit. Sic *Virgil.* 4. *Aen.*

Ecnunc magna mei sub terras ibit imago.

IOANNIS SAMBUCI
ANNOTATIONES.

Ridetur diuinitas Hercules.

Diogenes ridet celebrem præstantibus ausis
Amphitryoniadem, quod Ioue natus erat.

Ridet: nilominus diuinos esse putamus,
Dotibus herois quid valere boni.

NVNQVIV Hercules.] ἐμφανὲς ἐννοητέον. Igitur è vita discessit.] *ἴαυ μῆσις.* Dic quæso.] ἐξ ὄψεως. Ego enim.] *A* repugnanti. Rectè.] *Collaudatio.* Hercules enim.] *ἄπο κείνου* ad rogationem. Quidnam dicis.] *ἀδασκδὴ.* Vti que.] *κείνου δὴ.* Quo pacto igitur.] *ἐπιμῆν* in eadem re. *Caucas* igitur.] *σκάμμῆ.* Audax nimium.] *ἀπειλή.* Cur autem.] *Contemptio.* Sed per.] *Sophistica* percunctatio. Etsi fas quidem.] *Occupatio.* Nequaquam respondere.] *ἀξίωσις.* Quicquid enim.] *ἀποκείνου* ἀγαθῆν. *Peripicue* nunc.] *πέλομῆ.* Nequaquam.] *Censuratio* illuso. Neque adhuc.] *Confirmas* eam ab absurdo. *An* non &.] *A simili distinctio* probatur. Vnde quid prohibet.] *Conclusio.* Vtiq; eleganter.] *σκάμμῆ.* Nam si vnus.] *σκάμμῆ* & ridicula ratio. *Audax* es.] *Epilogus.* Minimè cum dijs.] *Epicurea* de animorum immortalitate sententia.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ
Ταντάλη.

ΜΕΝΙΡΡΙ ΕΤ
Tantali.

Erasmo Roterodamo interprete.

MENIPPVS.

Tι λάλεις, ὦ Τάνταλι, ἢ
τί σε αὐτὸν ὁ δίδρυ, ἐπὶ
τῆ λίμνῃ ἐσῶς. Τάν.
ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα
ὑπὸ τοῦ Διόσκου. Μέν. οὕτως
ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπὶ ἑψας
πιεῖν, ἢ καὶ νῦν Δί' ἀρυσάμε-
ν ὁλοῖν τῆ χειρὶ; Τάν. ἰδὲν
ὄφρα, ἢ ἐπιπλάμι φόν-
τη γὰρ τὸ ὕδαρ, ἐπὶ δὲ ἄρ
σιούσα ὁδουταί με; ἢν διποτε
ἢ ἀρυσίμαι, ἢ πρὸς γένη ὡ
σόματι, ὃ φθάνω βρέξας ἄ-
κροον τὸ χεῖλος, ὃ δὲ τ' ἀκτι-
λων δαγγόνων, οὐκ οἶδ' ὅπως
αὐθις ἀρλέπει ξηρὰν τὰν χεῖ-
ρά μου. Μέν. τὴράσιόν τι πω-
σχεις, ὦ Τάνταλι. ἀτὰρ ἀπέ-
μοι, τί γὰρ καὶ δέη τῷ πιεῖν;
ἢ γὰρ σῶμα ἔχεις, ἀπὶ ἐκεί-
νο μὲν ἐν Λυδίας σου τέθα-
πται, ὅπως ἢ πινῆν καὶ διψῆν
ἰδιούατ. σὺ δὲ ἢ ψυχὴ, πῶς
ἄν ἐτι ἢ διψῶης, ἢ πίνοις;
sis animus, quinam posthac aut siure queas, aut bibere:

Q Vide iulus, ὁ ἄ Tan-
tale, aut quid tuam
deploras fortunam
stagnō imminens? TANT.
Quoniā sui enecor, Menip-
pe. MEN Vsq̄ eadē piger
es atq; iners. vii non vel pro-
nus incumbens bibere nōsis,
vel equa vola hauriēs. TAN
Nihil profecero si procum-
bā: refugit. n. aqua simul atq;
me propius admoueri sense-
rit, quōd si quando hausero,
oriq; coner applicare, prius
efflui, quā summa rigem laz-
bia: atq; inter digitos effluēs
aqua, haud scio quomodo
rursus manum meam aridam
relinquit. MEN. Prodigio-
sum quiddam de te narras
Tantale: verūm dic mihi, ist-
huc ipsum quorsum opus est
bibere, quū corpore careas?
nam illud quōd esurire pa-
terat, aut siure, ^b in Lydia sepulium est: ceterūm tu quum
ddd 3 TANT.

Τῶν τῶν αὐτῶ ἡ ἰσολαοίς ἐστὶ,
 τὸ διψῆν μου πλὴν ψυχῆν, ὡς
 σῶμα ἕσαρ. Μὲ ἀπὸ τούτο
 μὴ ἔτω πωσούσομαι ἰσά φῆς.
 Ἐπισηπολασθεῖα. τίδ'
 οὐρ σοὶ τὸ λαυρῆσαι; ἢ ἰσ-
 λίας, μὲ ἰσολαοί τοῦ ποσού
 ἀρθάνης; οὐχ ὄρω γὰρ ἄλ-
 λου μὲτὰ τῶν Ἀλλυ, ἢ ἐσ-
 ναῶν ἰντιθῶν ἄς ἔτρω τό-
 πορ. Τάν. ὄρθως μὴ λέξας.
 πῶ τῶ δ' ἔν μίρ. Ὁ τῆς ἰα-
 ταδίκης, τὸ ἰπιθυμῆν πῆρ,
 μηδὲρ ἀόμορ. Μὲ λυρῆς,
 ὃ Τάνταλ, καὶ ὡς ἀλιθῶς
 ποτοῦ δῆσαι δοκῆς, ἀρ-
 ζου γὰ ἰσολοροῦ, ἢ Δία, ὅτις
 ζῶντιον τοῖς ἰπὸ τῶν λυτ-
 τάνταρ ἰσολορ ἀσολομ-
 νοῖς πῆπονθας, οὐ τὸ ὄσασ,
 ἀπὸ πλὴν διψῆν πωσολομῆ
 Ὁ Τάν. ἰσὸ τὸν ἰσολοροῦ,
 ὃ Μένιππ, ἀνάνομα πῆρ,
 ἠλοῖτό μοι μόνου. Μὲ θάρρδ,
 ὃ Τάνταλ, ὡς οὐτὲ οὐ, οὐτὲ
 ἀπὸ πῆρ τῶν νικῶν.
 ἀδωῖα.

TANT. Atqui hoc ipsum
 supplicij genus est, ut ani-
 ma perinde quasi corpus sit,
 ita sitiatur. MENIP. A-
 ge, hoc ita habere creda-
 mus, quandoquidem af-
 firmas te siti puniri: at quid
 hinc acerbi tibi poterit ac-
 cidere? Num metuis ne
 potius inopia moriari? At
 equidem haud video alte-
 ros inferos, si quis hos re-
 linguat, neque locum alium
 in quem morte demigret
 quisquam. TANT. Respō-
 tu quidem dicis: verum hoc
 ipsum supplicij genus est,
 sitire, quum nihil sit opus,
 MENIP. Despis, Tan-
 tale, & uti verum tibi fac-
 teat, non alio potu videris
 egere, quàm ē veratro me-
 ro, nam diuersum quiddam
 pateris ijs quos canes va-
 biosi memorderint, ut qui
 non aquam quemadmodum
 illi, sed sium horreas.

TANT. Ne veratrum qui-
 dem recusarim bibere, Menippe, si liceat modò. MENIP.
 Bono es animo, Tantale, certum habens, nunquam for-
 te ut vel tu vel reliquorum manium quisquam bibat.

ἢ δὴ αὐτῶν γὰρ. καὶ τοὶ ἔπειθε
 οὐ, ὡς πρὸς οὐ, ἐν καταδίκῃς
 διψῶσι, ἔϋδατ' αὐτῶν ἔχ
 ἔσθ' ἔσθ' οὐτ' οὐ.

nec enim fieri potest: quans
 quam non omnibus quemad-
 modum tibi, pœna adiudi-
 cata est, ut sitiant aqua illos
 non expectante.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

α ΤΑΝΤΑΛΕ.] Poëta tradunt Tantalum Iouis ex Ple-
 re Nympha filium, ac Phrygiæ regem, amicum dijs fuisse, qui
 cùm eos frequenter hospitio susciperet, & quodam tempore de-
 essent epula filium suum Pelopem occidit, ac dijs coctum epu-
 landum apposuit, et eorum aministatem experiretur. Sola au-
 tem Ceres, reliquis abstinentibus, humerum exedit. Viæ au-
 tem restitutus Pelops, pro humero comeso à dijs eburneum
 recepit: ut testantur Seneca in Thyeste, & Virgilius tertio Ge-
 orgicôn:

— humerôq; Pelops insignis eburno.

Tantalum verò propterea apud inferos fingunt damnatum, at-
 que afficere Eridano flumini sitiemem, quòd se quando ad-
 mouerit, se potaturus repemè aquam à labris contactam refu-
 gere. Tum capise inminere arborem pomis onustam, sed eam
 subito porrigenti manum aliò subducere sese, atque ita mise-
 rum præsentis copia, inopia discrucari. Bologninus ex 4. Meta-
 morph. Ouid.

Tantalus hic etiam sitiens potare vetatur,

Corpora quod Pelops dijs epulanda dedit.

Meminit etiam Virgilius 6. Aen. Ouidius scribit hoc illi tor-
 mentum inditum esse, quòd deorum secreta mortalibus reuelau-
 erit:

Quærit aquas in aquis, & poma fugaciâ captas

Tantalus: hoc illi garrula lingua dedit.

Idem lib. 3. Elegiarum:

Proditor in medio Tantalus amnesitit.

b In Lydia.] *Minoris Asia regio est, Craso rege & Pacto aurifero flumine notissima, Phrygia ab exortu Solis vicina.*
 c Veratio.] *Elleboro potu tibi opus est, eoque sanè meraco. Qui autem parùm animo constans, & insanit, elleboro opus habere dicuntur, & elleboro sese purgare iubentur. Rhadamanthus in secundo. Perarum narrationum libro, ita pronunciat, ut Ajax traditum ab Hippocrate elleborum bibat, priusquam in heroum consorium recipiatur: alludens ad eius insaniam. Ibidem scribitur, non licuisse Chrysepo in beatorum insulam immigrare, nisi quatum iam sumpto elleboro. Nimirum illic alluditur, quod ter in vita bibisse memoratur, ut testatur etiam Petronius in carmine quodam. d Canes rabiosi.] *Canes rabie perciti, quocumque momorderint, rabiescunt, aquam horrent, & tandem intereunt.**

IOANNIS SAMBVCI
 ANNOTATIONES.

Διγνήτης de Tantalò fabulæ Ouid.

Querit aquas in aquis, & poma fugacia captat
 Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.

ARGVMENTVM.

Tantalus ob factum fugientia flumina captat:
 Quo dijs vix alius gratior antea erat.
 Ausus consilium tandem est aperire Deorum,
 Cogitur idcirco nunc tolerare sitim.

QVId eiulas.] *ἐγάρτοις Σειτῆς. Quoniam siti. Cause redditio querula. Vique adeo.] ἐπεὶ αὐτὴ ἡ ἐπιτηδεύσις. Nihil profecero.] Narratio.*

Tantalus à labris sitiens fugientia captat
 Flumina —.

Hor. lib. 1. Satyra 1. Prodigiousum quiddam.] *Ἰνδύμωνος. Dic mihi isthuc.] αἰσχροῦν δὲν ἑδωκῶντος. Ceterum tu cum*

cum sis.] *Sublata re eius quoque actio desinit.* Atqui hoc ipsum.] *ἀντίπαγωγή.* Age hoc ita habere.] *ὀμολογία ἐκ ἀπειρίας.* Num metuis.] *Ἐκρημνισatio.* At e quidem haud] *Ἰνuestigatio cause sibi.* Verum hoc ipsum.] *ἀδείφροσυς.* Desipis, Tantale.] *Reprehensio.* Bono es animo.] *Conclusio.*

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ
Μαυσώλης.

DIOGENIS ET
Mausoli.

Erasmo Roterodamo interprete.

DI O G E N E S.

Ω Καρ, ἐπὶ τινὶ μὲν
γα φρονᾶς, ἢ πᾶν-
των ἡμῶν πετι-
μᾶσαι ἀξιοῖς; Μαύ. καὶ
ἐπὶ τῆ βασιλείᾳ μὲν, ὃ Σι-
νοπιῦ, ὃς ἐβασίλευε Κα-
ρίας μὲν ἀποδουε, ἡρξά δὲ
καὶ Λυδῶν ἐνίωρ, καὶ νύσους
δὲ τινὰς πηγαζόμεν, καὶ
ἄχει Μιλήτου ἐπέβλε, τὰ
ποπὰ τῆς Ἰωνίας κατα-
σπριφόμην, καὶ καλὸς λῶ
καὶ μίρας, καὶ ἐν ποπέ-
μοις καρτερός. τὸ δὲ μίρι-
σθ, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ
μυῖμα

O He^a tu Car, quā
re tandem insolens
es, tibi que places,
ac dignum te credis qui v-
nus nobis omnibus antepo-
nare? MAVS. Primum
regni nomine, ὃ tu^b Sino-
pensis: quippe qui Caria im-
perauerim vniuersæ, prate-
rea^c Lydia quoque genti-
bus aliquot: tum autē^d in-
sulas nonnullas subegerim:
^d Miletum vsque peruene-
rim, plerisque^e Ionie parti-
bus vastatis. Ad hæc for-
mosus eram ac procerus, ac
bellicis in rebus preualibus.

Postremò quod est omnium maximum, in Halicarnassæ
ddd s monu.

μνημα παμμέγθεος ἔχοντες
 κείνον, ἡλίον ἢ ἄμ' ὅν
 πρὸς, ἀπ' ἑδ' ἕτας ἐς λαὸν ὅ
 ἔξουσι μόνον, ἴππον ἢ ἀνδρῶν
 ἐς τὸ ἀνεύθυντον ἀκασμῶν,
 λίθου ἢ λιανῆς οἶον ἢ δὲ νεῶν
 ὑψηλῆς ἀν' ἑαδῆος. ἐδοκῶ σοι
 δικαίως ἐπὶ τοῖς μέγα φρο
 νήμασι. ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, ἢ
 ἑὸ κάμει, ἢ τῷ βάρει ἢ τάφῳ;
 Μαύ. νῦν δ' ἐπὶ τῷ σοῖς. Δι. ἀμ',
 ὦ καλὴ Μαύσων, ἔτι ἢ ἰσχυρὸς
 εἶσι βίβλιν, ἔτι ἢ μορφή πα
 ρεῖται. ἢ γὰρ τινα ἰλοῖμθα
 ἀπαστὸν ἀμορφίας πῖτες, ἢ
 ἔχον ἀπᾶν, τιν' ὅτι ἐνεκα τὸ σὸν
 ἡρανίον περὶ μνηθεῖν ἀν' ἔ
 μῦ. φάλακρά γ' ἄμφω, καὶ
 γυμνά. ἢ τὰς δόξας ὁμοίως
 πεφάνομεν ἢ τὸς ὀφθαλμοὺς
 ἀφρημένα, ἢ τὰς ῥίνας ὀφρ
 σιοιμῶμεθα, ὃ ἢ τὰ φ' ὅ, ἢ οἱ
 πολυτλήεις ἱκάνοι κίβοι, ἀπὸ
 πρῶσσι τοῖς ἢ ἴσως ἄν' ἰσι
 δακρυῶσι, καὶ φησι τιμᾶσθαι
 πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δάτι μέ
 γα οἰκονόμημα αὐτοῖς ἔστι.

pariter naribus simis ac sursum hiantibus deformati.
 Ceterum sepulchrum ac saxa illa preciosa Halicarnasseis
 forsitan iactare lieebit, & hospitibus glorie causa ostentare,
 tanquam qui magnificā quandam apud se structurā habeant:

de vna

monumentū erectū habeo sin
 gulari magnitudine, quantiū
 videlicet defunctorum alius
 nemo possidet, neq; pari eiq;
 pulchritudine conditū, viris
 scilicet atq; equis pulcherris
 mo è saxo ad viuam formam
 absolutissimo artificio ex
 pressis, adeò vt vel phanum
 aliquod simile haud facile
 quis inueniat. Nū iniuria tibi
 videor has ob res mihi pla
 cere atq; efferris. DIO. Num
 ob imperium ais, ob formā,
 atque ob sepulchri molem?
 MAΥ. Per Iouem ob hæc
 inquam. DIO. Atque, ὁ for
 mose Mausole, neq; vires iam
 illæ, neq; forma tibi iā adest,
 adeò vt si quæ arbitriū de for
 mæ præcellētia delegerimus,
 haudquaquā dicere potissu
 quam obrē tua caluarια meæ
 sit anteferēda: siquidē vtraq;
 pariter tum calua, tū nuda:
 vtriq; dentes pariter ostendū
 mus: pariter oculis orbatū su
 mus: pariter naribus simis ac sursum hiantibus deformati.

φὸ δ' ὦ βέλτιστ', ἐχ' ὄρω ὅτι ἀ-
 πολαύεις αὐτ', πᾶν δ' ἄμ' ἑὸ
 φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθε-
 φορεῖς, ἢ τῶν τιμικῶν λίθοις
 πιεσόμεθ'. Μὰν ἀνούγητα δ' ἔν-
 μοι ἰκῆνα πάντα, ἢ ἰσοτιμος
 ἴσαι Μάουσον, ἢ Διογῆνη;
 Δι' ἢ ἰσοτιμῶ, ὦ γυναιότα-
 τε, ὅ γάρ. Μάουσον, ἢ γάρ
 οἰμάξεται, μνημῆν' ἑὸ τῶν
 ἑπ' ἡμεῖς, ἐν οἷς ἀνθαμονῆν
 ἔτι. Διογῆνης δ' ἡ καταγινά-
 σεται αὐτῷ. καὶ τάφορ' ὃ μὲν
 ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἱεραῖον ἔστι,
 ἢ Ἀρτεμισίας ἢ γυναικὸς,
 καὶ ἀδελφῆς κατασκευασμέ-
 νον ὁ Διογῆνης δ', τὸ μὲν σῆ-
 μα] ἑὸ, ἢ καὶ τινὰ τάφορ' ἔχει,
 δὲ οἰδεν. ὅθ' ἄρ' ἔμελλεν ἀν-
 ἔσ' τὶς λόγον ἔχει τοῖς ἀεί-
 σοις περὶ αὐτοῦ καταπέλοισ
 πρὸ ἀνδρὸς βίον βελικῶς ἢ
 φιλόσοφον, ὦ Καρῶν ἀνδρα-
 ποδωδέσαστε, ἑὸ ἢ μνήμα-
 τ' ἢ ἐν βιβιωτέρῳ χεῖρ
 κατισκαυασμῆσ.

ἢ res ea cura est, verum apud viros excellentissimos sui me-
 moriam famamq; reliquit, ut qui vitam peregerit viro
 dignam, tuo monumento, Carum abieclissi-
 me, celsiorem, ac tuciore in lo-
 co substructam.

verum quid hinc commodi-
 tatis ad te redeat, vir egre-
 gie, nequaquam video, nisi
 si forsan illud commodum
 vocas, quod plus oneris ar-
 que nos sustines, sub tam
 ingentibus saxis pressus ac
 laborans. MAV. Itane nisi
 hil illa mihi conducunt o-
 mnia? planeq; pares erunt
 Mausolus ac Diogenes? DI.
 Imò haud pares, inquam,
 vir clarissime: nam Mausolus
 dis cruciabitur quoties
 earum rerum in mentem ve-
 niat, quibus in vita florere
 consuevit: at Diogenes inte-
 rim cum ridebit. Atque il-
 le quidem de suo illo monu-
 mento quod est in Halicar-
 nasso, memorabit, ab uxore
 Artemisia atque sorore
 parato: contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpore
 nouit, nunquid habeat se-
 pulchrum. Neque enim il-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a *Tv Car.*] Mausolus Cariae regem intelligit, qui fuit maritus Artemisiae, quae illum tam ingenti amore prosecuta est, ut eius fato perfuncti cineres vino permixtos, tradatur exhibisset. Adhaec sepulchrum eidem sumptuosissimum extruxit, quod à nomine eius Mausoleum est appellatum, ob operis magnificentiam inter septem orbis miracula numeratum: ut Plinius scripsit lib. 36. cap. 5. Opere nondum absoluto perijt Artemisia. Caria autem regio est minoris Asiae inter Lyciam & Ioniam sita, à quo Car caros, aliquis de Caria. Hinc Aristophanes in *Aulis*: ἐν τῇ Καρίᾳ ἐστὶ τὸ Κάρῳ: Quod si servus est, & Car. Carum mores quoque proverbijs aliquot locum fecere, de quibus Erasmus noster. b *Sinopenis.*] Sinope vrbs Ponti, frequentij gymnasio clarissima, & patria Diogenis. Hinc Ovid. lib. 1. de *Ponto*:

Non doluit patria Cynicus procul esse Sinopeus,
c *Lydiæ.*] Lydia quoque Asiae minoris regio est, Cræso rege & Pactolo aurifero flumine notissima. d *Miletum.*] Miletum Cariae oppidum, præstantissima lanae proventus nobilitatum: hinc Milesis populi, & Milesiae vestes. e *Ionie partibus.*] Ionia regio est in extremitate minoris Asiae: media inter Cariam & Aeolidem, tum calo bonitate, tum seris commoditate nulli regionum posthabenda. Huius incolae dicti sunt *Ionnes*, & metropolis *Miletus*, ut Cariae *Halicarnassus*, in qua nobile Mausoleum extat.

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

Contentio de sepultura, alterius quidem magnificentissima, alterius verò neglectissima.

Vult alijs se Mausolus præferre sepultis,
Forma quòd multos vicerit, atq; manu.
Diogenes ridet formam monumentaq; clara,
Illo & felicem se magis esse probat.

THE tu Car.] *Propositio ἐρωτητικὴ, καὶ ἐλεγχτικὴ κατ' ἐπι-
μολῶν.* Primum regni nomine.] *ἀπὸ κρισίως αὐτιόδητος κατ'
ἀπελάθεισιν.* Postremò quod est omnium.] *Amplifi-
catio postremi membri per καὶ ἄγραφῶν.* Adèò vt vel pha-
num.] *Conclusio.* Num ob imperium ais.] *Negatio.* Per
Iouem.] *Assueratio.* Atqui, ò formose.] *ἀνιστοδὴν, συ-
ἴσσο ἔχ' ἠαυτὸν ἰσσο μίσητον ἐστὶν.* Siquidem.] *Ratio ab aequali-
tate.* Cæterùm.] *Responsio ad quartum membrum.* Ve-
rùm quid huic.] *Remotio.* Vir egregie.] *ἐξαιρέσις ἐ-
ργωτικὴ.* Illud commodum vocas.] *Epilogus compara-
tionis.* Itane nihil illa mihi conducunt.] *Propositio.*
Nam Mausolus discruciabatur, quoties ear. rer.] *Ratio:*
antefert autem Diogenes se Mausolo. Neque enim illi res ea
curæ est.] *Approbatio.* Apud viros excellentissimos.]
καὶ ἄριστοι, quæ animi bona reliquis anteponiis.

ΝΙΡΕΟΣ, ΘΕΡΣΙ-
Τυ καὶ Μενίπ-
πov.

ΝΙΡΕΙ, THERSI-
τα, & Μενίπ-
πι.

Erasmo Roterodamo interprete.

NIREVS.

Ἰ Δὲ δὴ Μενίππ' οὐδ' αἰ-
διμαλοσα, πότιρ' ἄμορ-
φώτιρός δ' ἐπ. ἀπὲ, ὦ
Μενίππ', οὐ κακίωρ ἢ σο-
κῶ. Μὲν. τίνας δὲ καὶ ἐστὶ πρό-
υφορ, οἶμαι; καὶ ἦρ' τοῦτο ἄ.
ἀξίω. Νί. Νίρεὺς, καὶ Θέρσι-
της. Μί. πότιρ' ὁ Νίρεὺς,
καὶ

NIR. Nireus ac Thersites. MENIP. Vter^a Nireus,
vter

E Cce denique vel Me-
nippus hic iudex er-
rit, vter nostrum sit
formosior. Dic, Menippe,
annon tibi videor forma
præstantior? MENIP.
Imò quinam sitis, prius ar-
bitror indicandum: nam
hoc opinor scito est opus

καὶ πότιρ Θῆρ ὁ Θερσίτης·
 ἐδὲπω δὲ τὸ δῖον. Θῆρ ἐν
 μὲ ἴδῃ τοῦτο ἔχω, ὅτι ὁ-
 μοί Θῆρμί σοι. καὶ οὐδὲν τι-
 κοῦτόν σε διαφέρειας, ὅμοιον σε
 Ὀμηρὸν ἔκείνῳ ὁ τυφλὸς
 ἰώντασιν, ἀποδῶντα δὲ μορ-
 φώτασιν πῶσον φῶν. ἀπὸ ὁ
 φοβὸς ἐγὼ, καὶ ψιδνός, οὐδὲν
 χάρων ἰφολύω τῷ Αἰκασῆ ὡ-
 ρα δὲ σοι, ὁ Μελίππος, ὅν τινα
 δὲ μορφοῦσιν ἔχῃ. Νί ἰμέ γε
 ἔ Αἰχλαίας καὶ Χάρον Θῆρ, ὅς
 ἰκαίμιν Θῆρ ἀνὴρ ἰπὸ λιοῦ ἔλ-
 θον. Μὲ ἀπὸ ἔχῃ καὶ ἰπὸ γλῶ, ὅς
 οἶμαι, ἰκαίμιν Θῆρ ἄλλοις, ἀπὸ
 τὰ μὲ ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ ἰρα-
 νίον ταύτη μόνον ἄρα δια-
 κείνοισι, ἀπὸ ἔ Θερσίτη ἰρα-
 νίσι, ὅτι ἰνυρῶσιν τὸ σόν· ἀ-
 λαπαδῶν δὲ αὐτῶ, καὶ ἐν ἀν-
 δρῶ δὲ ἔχῃ. Νί. καὶ μὲ ἰφου
 Ὀμηρον, ὅποιος λῶ, ὅποτι σου
 ἰσράτων ὅσι Αἰχλαίσι. Μὲ.
 ὄνεί-

asimilis: porro caluaria hoc vno insigni à Therstæ caluaria
 dignosci possit, quòd tua delicata est ac mollicula: quando-
 quidem isthuc habes effæminatum, ac neutiquam viro deco-
 rum. N I R. Attamen Hòmerum percontare, qua specie iustit
 fuerim, quum inter Græcorum copias militarem. M E N.

Tu qui-

vter Therstes? nondum e-
 nim vel hoc satis liquet:
 THER. Iam vnum hoc
 vinco, quòd tibi sum simi-
 lis, neque tantopere me
 præcellis, quantopere te
 b cæcus ille Homerus exi-
 lit, vnum omnium formo-
 sissimum appellans: quin e-
 go fastigiato vertice, rá-
 visq; impexis capillis il-
 le, nihil te inferior visus
 sum arbitro. Iam verò tem-
 pus est vi pronuncies, Mē-
 nippe, verum altero fors
 mosiorem existimes. N I R:
 Mirum ni me, Agalia Chā-
 ropèque prognatum:

— qui vir pulcherri-
 mus vnus,

Omnibus è Graijs Priæ-
 meia ad Pergama veni.

M E N. Atquì non item sub
 terram opinor pulcherrimus
 venisti, quippe qui reliquit
 quidè ὄσibus alijs appareas

ἄνεράτά μοι λέγεις, ἐγὼ δὲ ἄ
 θνήσκω, ἢ νῦν ἔχεις, ἐκείνα δὲ οἱ
 τότε ἴσασιν. Νί. ἔπειρ ἐγὼ εἶπε
 ταῦθα ἀμορφώτος ἔμει, ὃ
 Μενίππει, Μένει δὲ σὺ, ὅτι ἄνθρωπος
 ἀμορφος. Ἰσοτιμία γὰρ ἐν
 Ἀδῶ, καὶ ὁμοιοῦσιν αὐτῶν.
 Θ. ἰμοὶ ἴσῃ καὶ ἴσο ἰκαυόν.
 Tu neq; quisquam alius formosus hoc loco: siquidem apud in-
 feros equalitas est, pariterq; sunt omnes. THER. Mihi qui-
 dem vel hoc fat est.

Tu quidem e somnia mihi
 narras: at ego ea specto quae
 video, quaeq; tibi adsunt in
 praesentia: ceterum ista non
 runt qui id temporis vive-
 bant. NIR. Quid igitur
 tandem? annon ego formos-
 sior, Menippe? MEN. Neque
 tu, neq; quisquam alius formosus hoc loco: siquidem apud in-
 feros equalitas est, pariterq; sunt omnes. THER. Mihi qui-
 dem vel hoc fat est.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Thersites cum Nireo de forma contendit apud infē-
 ros, ubi pares sunt omnes, sub Menippo iudice, &
 moriendum esse omnibus docetur.

a NIREVS ac Thersites.] Nireus Charopi & Aglaix
 filius, Graecorum omnium formosissimus, quemadmodum Ther-
 sites omnium maximè deformat. Ouid. lib. 4 de Ponto:

Tam mala Thersiten prohibebat forma latere,

Quàm pulchra Nireus conspiciendus erat.

Homerus Iliad 2. Thersiten totum à capite, quod aiunt, ἄσπετον
 ad pedes ita graphice depingit, ut corporis vitia & animi mor-
 bos, ut dicas pessimum ingenium in domicilio se digno habitasse.
 Idem fecit Lucianus noster adversus Indoctum librorum co-
 pia tumentem. Hinc cum hominem vehementer fadum signifi-
 care velibus Θερόπειον βλέμεν: id est, Thersitæ faciem habere
 dicamus. Iuvenal. Satyra 8:

Malo pater tibi sit Thersites, dummodo tu sis

Aeacidæ similis —.

b Cæcus ille Homerus.] Quum prius Melesigenes di-
 cecisset.

ceretur, quòd ad Meletem fluvium natus esset, ob id tamen quòd cecus esset, Homeri nomen sortitus est. Cum æi nanque & Iones capros oculos ὀφθαλμοὺς appellant, quòd ὀφθαλμοὺς: id est, itineris ducibus egeant. Hinc cæcutiens Mæonius nuncupatur à Mariano lib. 1. de Nuptijs Philolog. c. Somnia.] Lucianus hic & in Harmonide, ὀφθαλμοῦς & proverbio dicit remfuitem, inanem & nihili. Idem in Somnio suo, introduxit quempiam, qui suum somnium, tanquam orationem ineptam ac futilem rejicit. Vide in nostro ad Agiorum chiliarcho Extra somnium.

I O A N N I S S A M B V C I
A N N O T A T I O N E S.

Contentio de pulchritudine, qua apud inferos nulla est.

Lis est egregia de forma: pulchrior alter
Vult esse, Aglaia de genetrice fatus.
Cedere Therites non vult, turpissimus olim:
Omnia mors æquat: gratia nulla valet.

Ecce deniq;.] *Propositiō.* Dic, Menippe.] *Insitio, cum rogatione.* Imò quinquam sitis,] *ἐγώρνεις.* Nireus ac.] *Responsio.* Vter Nireus.] *Alia rogatio.* Nondum enim,] *Ratio.* Iam vnum hoc vinco.] *conclusio.* Neque tantopere.] *Homeri reprehensio.* Quin ego.] *αὐθιγνός.* Iam verò tempus.] *ἄνεγοφί.* Mirum ni me.] *Asseratio à parentibus, & Homeri testimonio.* Atqui non item.] *Refutatio, cum Menippi comparatione.* Attamen Homerum.] *Insitio, & confirmatio à τειχός.* Tu quidem somnia.] *Contentum testimonium comparatione.* Quid igitur.] *Rogatio.* Neque tu.] *Epilogus cum generali sententia.*

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ANTI- DIOGENIS, ANTI-
 σθένης, Κράτης & Κρ-
 πτωχός. sthenis & Cra-
 sesis.

Iacobo Micyllo interprete.

DIOGENES.

AΝΤΙΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΚΡΑΤΗ-
 ΤΗΣ, ΣΧΟΛΙΩΝ ΑΓΩΓΩΝ.
 ὡς τί οὐκ ἀπομνη-
 στεύει καθόσον περιπατούν-
 τες, ὁψόμην τοὺς λατιόντας,
 οἷοί τινές ἐσσι, καὶ τί ἕκαστος
 αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπομνη-
 στεύει Διόγηνον καὶ ἄλλο τὸ θεῖα-
 μα ἡδὺν γήϊον, τὰς μὲν δια-
 κρινόντας αὐτῶν ὁρᾶν, τὰς δὲ
 ἰκνυμένους ἀφελῶσαι, ἐνέει-
 δέ μοι τις λατιόντας, καὶ ἐπι-
 πράχηνον ἀθύνει & ἔρμου,
 ὅμως ἀντιθέτοντας, καὶ ὑ-
 πάλιν ἀντιθέτοντας οὐδὲν
 δεινόν. Κράτης γὰρ καὶ Διή-
 γνημα ὑμῖν, ἃ ἔειπον, ὅπως
 κατέβη κατὰ τὴν ὁδὸν Δι-
 ούχοισιν, ὃ Κράτης. Ἰοίκας
 γὰρ τὴν παραχρηστικὴν ἱεῖν.
 Κρά.

OCium nunc agimus,
 Antisthenes, & Crates : quare cur
 non, obsecro, imus deambu-
 latum videlicet ad ingressum
 & fauces orci, ut ibi specta-
 mus eos qui descendunt,
 quoniam sint, & quid quisque
 eorum agat? ANT. Eamus
 Diogenes. Etenim specta-
 culum hoc iucundum
 fuerit, videre alios quidem
 ipsorum lachrymari, alios
 autem ut demittantur sup-
 plicare : quosdam autem a-
 grè descendere, & quanquam
 ceruicem urgente ac impela-
 lente Mercurio, reluctari
 tamen, & resupinos obniti,
 nulla necessitate aut com-
 modo suo. CR. Ego verò etiam
 exponam vobis quæ ipse vidit
 in via quando huc descendebam. DIOG. Exponas licet,
 Crates. videris enim quædam omnino risu digna dicturus esse.
 eee CRA.

Κρά. καὶ ἄλλοι μὲν ποιοῦσιν
 συνεκατέβαινον ἡμῖν, ἰσχυροὶ
 τοῖς δ' ἰππίσμοι, ἰσχυροὶ δὲ
 εἰς τὸ πλοῖον, ὁ δὲ ἡμέτερος,
 καὶ Ἀρσάκης, ὁ Μυθίας ὕ-
 παρχος, καὶ Οροίτης ὁ Ἀρμύ-
 νος, ὁ μὲν ἰσχυροὶ δὲ (καὶ
 περὶ τοῦτο ἴσως ἐπὶ τῶν πα-
 ρά τὸν Κιθαίρων, ἐς Ἐλευ-
 σίνα οἰμα Βασιλέων) ἰσχυροί,
 καὶ τὸ πλοῖον ἰσχυροί,
 εἴτε καὶ τὰ παρὰ τὰ νεογνά,
 ἃ. καταλιποῖσα, ἀνακλιθεὶς,
 καὶ ἰσχυροὶ ἰσχυροὶ τῆς τέ-
 λης, ὁ Κιθαίρων ἰσχυροὶ
 των, καὶ τὰ παρὰ τὰς Ἐλευθε-
 ρὰς χωρία, πάντοτε ὄντα
 ἐπὶ τῶν πολεμῶν, διοδίων,
 ἀλλομόνος οὐκ ἔτασ ἰσχυροί,
 ταῦτα φιλίας πρὸς χυρσῶς
 καὶ ἰσχυροὶ τέσσαρα μὲν ἰσχυ-
 ροὶ ἔχων, ὁ δὲ Ἀρσάκης (χυρ-
 σῶς ἦδ' ἰσχυροί, καὶ ἐν δὲ ἰσχυ-
 ροῖς τῶν ὄψιν ἐς τὸ Βρβαει-
 κόν) ἦρχετο, καὶ ἰσχυροὶ
 πρὸς Βασιλέων, καὶ ἰσχυροὶ
 ἰσχυροὶ αὐτῶν πρὸς ἰσχυροί,
 καὶ

sta aut contemnenda) graviter ferebat atque indignabatur
 quod pedibus incederet, volebatque sibi equum suum adduci.

Nam

CRA. Cum alij multi nobis
 cum descendebant, ium vero
 inter ipsos maxime nobiles,
 Ismenodus ille dives ex
 nostris, & Arsaces Medo-
 rum praefectus, & armen-
 nius Orates. Ismenodus
 igitur (occisus enim fuerat
 à latronibus circa Cithae-
 ronem, quando Eleusiam,
 ut arbitror, proficiscebatur)
 & gemitus, & vulnus in
 manibus praeferebat, li-
 beros suos paruos, quos re-
 liquerat, identidem vocan-
 do, sibi que ipsi ob audaciam
 succensendo, qui eum Cithae-
 ronem transisset, ac lo-
 ca illa circa Eleutheras
 deserta ac bellis vastata
 peragrasset, non amplius
 quam duos seruos secum
 adduxisset, idque etiam
 cum phialas quinque aureas
 & cymbia quatuor secum
 haberet. Arsaces autem (se-
 nior enim iam erat, & per-
 ruitus, facie non adeo inhone-
 stas)

Τα δὲ τὰ αὐτῶν τὰ ἴδια ἢ ὁ Ἀρσάνης
 ἐκ τῆς Βοβῆνας ἐστὶ μὲν ἄξιον,
 ἐπὶ πῶς πῦρ, ἢ ὁ ἄξιον, οἷόν τι
 ἐστὶν ἢ ἄξιον, ἀμὰ τῆς ἴσ-
 πος μᾶλλον τὸ ἐργον, ἢ γὰρ ἀκ-
 ταῖς ὁ μὲν, ὁ μὲν τὸ μὲν ὅτι
 ἀμὰ τῆς ἴσπιδος ἰππῶνς κατε-
 νοα. ὁ δὲ γὰρ Οροίτης, ὁ ἰδί-
 της, ἢ πάντων ἀπαρτὸς τὸ πῶς δὲ,
 ἢ ὅτι ἐσάναι χαμὰ ἢ ὅτι ὅτι
 βασιλεῖς ἰδὺαλ. πάσχοι δὲ
 αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες,
 ἢ πῶς ἀπὸ τῶν τῶν ἰππῶν, ὅτι
 περ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἰππῶν
 νοῦν ἀκροποδῆσι, μόνος βα-
 σιλεῖς ὅτι ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν
 ἢ ὅτι ἐπὶ τῶν ἰππῶν, ὁ βίβλις
 Ἐρμῆς ἀράξιον αὐτῶν, ἐπὶ μὲν
 σὺν ἄξιον πῶς τὸ πῶς μὲν, ἢ
 γὰρ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 κατὰ μὲν, ὁ δὲ ἀνέμιξαι ἐμὰ
 ὅτι ἀμὰ τῆς ἀμὰ τῆς οἰμῶν
 τας αὐτῶν, πῶς ἀμὰ τῆς ἐπὶ τὸ
 πῶς μὲν, πῶς ἀμὰ τῆς ἢ ἢ
 ραπ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 σωμα.

cymbam usque portavi: ego verò sequens ridebam. AN.
 Et ego porrò quando huc descendebam, neque ad me
 me ipsum ceteris, sed relictiis plorantibus illis ad cymbam
 accurrendo, preoccupavi mihi locum, quò commodius nas-

uigarem.

transadigente. eadem hostia
 etiam Arfaces per inguina v.
 trinque ad nates usque pene-
 trante transfodiunt. Intelli-
 git nimirum quo pacto acci-
 derit, cum non viri, sed equi
 magis hoc opus fuerit. Ve-
 runtamen indignabatur ille,
 quòd non ampliore honore
 quàm ceteri habebatur, vo-
 lebatq; eques huc descende-
 re. Orcetes autem priuatus
 quispiam erat, atq; admodum
 debilis pedibus: quippe qui
 neq; stare humi, nec dum in ce-
 dere villo modo poterat. Acci-
 dit autè hoc prorsum Me-
 dis omnibus ut postquam ab
 equis descenderint, velui qui
 super spinas ingrediuntur,
 summis pedum digitis vix
 atq; ægrè incedant. Quam-
 obrem cum per se ipsum hu-
 mi deiectus iaceret, neque vl-
 lo prorsum pacto resurgere
 vellet, bonus ille Mercurius
 sublatus in se hominem ad

ἴσασιν. πρὸ τῆς πλοῦς οἱ μὲν ἐς
 δ' ἀκρόν τε, καὶ ἐναντίον, ἐγὼ
 δὲ μάλα ἐτρωπόμην ἐν αὐτοῖς.
 Δι. σὺ δὲ, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντί-
 θηνης, ζωίων ἐτύχετε ξυνο-
 διοπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε
 ὁ Δαναεύς, ὁ ἐν Περαιῶς, καὶ
 Λάμπις ὁ Ἀκαρνᾶν, ξυνοδοῦς
 ὄντων, καὶ Δάμις ὁ πλοῖσιος ἐν Κο-
 είνθῃ, συγκατήθη. ὁ μὲν Δά-
 μισ, ἐπὶ Φωαίδος ἐν φημι-
 κῶν ἀφ' ἑαυτῶν ὁ δὲ Λάμπις
 δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς Ἰταίας,
 ἀποφάξας ἑαυτὸν ὁ δὲ Βλεψίας,
 λιμῶ ἀθλιὸς ἐλέγχετο ἀπὸ πλε-
 κήσια. καὶ δὲ ἴδων ἀχρεὺς ἐς ἑπι-
 βολῆν καὶ ληΐδος ἐς τὸ ἀκείβειαν
 τὸν φανόμηνος. ἐγὼ δὲ, καὶ πρ-
 οῖδός, ἀνέκεινον ὅν τρόπον ἀ-
 ποθάνοι. ἄτα ὡς μὲν Δάμιδι
 ἀπὸ τῶν μέρων τὸν ἕδον, οὐκ ἄδι-
 κα μὲν τὸ ἔπαθες, ἔφην, ἵπ-
 αὐτοῦ, ὡς τάπαντα ἔχωρ' ὁμῶ
 κήλια, καὶ πρὸ φῶν αὐτοῦ, ἐς
 σπυγχοῦται τῆς ὄντων, ὅτι καὶ
 ἀκαίτη νανίσθη τῆς πλο-
 ῦς ὁδοῦς πρᾶξις. σὺ δὲ, ὦ

uigarem. Inter nauigandum
 verò alij quidem lachryma-
 bantur, alij autem noujea-
 bant: ego verò inter ipsos se-
 dens admodum oblectabar.
 D I O. Tu quidem, Crates,
 & tu Anisithenes, huiusmo-
 di sortiti estis iuueris comis-
 tes. meum autem Blepsias
 ille scæerator ex Piræo, &
 Lampis Acarnam, qui mer-
 cenarios milites ductauerat,
 & Damis diues ille Corin-
 thius, simul descendebant.
 Quorum Damis quidem à
 puero veneno interemptus
 fuerat, Lampis autè ob amo-
 rem Myrtij meretricis se in-
 ipsum iugulârat: Blepsias ve-
 rò fame miser perijisse dice-
 batur. & apparebat sanè
 adhuc pallidus supra mo-
 dum, ac tenuis maximè. E-
 go verò quâquam antea non
 ram, interrogabam tamen
 quo pacto quisq; mortuus es-
 set. Ac Damidi quidem accu-
 santi filium: Non iniusta ve-

rò, inquam, passus es ab illo, qui talenta cùm haberes coacer-
 uata mille, ac ipse in delicijs diueres annos nonaginta na-
 tus, adolescenti illi quatuor obolos scilicet suppediabas. Tu

Ακαρναν (ἔστιν ἡ κατὰ
 ἡμᾶς κατὰ τὸν Μυρτίον)
 τί αἰτιᾶ τὸν ἔρωτα, σωτὸρ ἢ
 εὖ; ὅς τὰς μὲν πολέμους ὀφεί
 ῃ ποιεῖν ἔργα, ἀλλὰ φιλο
 κινδύως ἢ ἀνίσθησεν τὸν ἄλ
 λου, καὶ δὲ τὸν ἔρωτα πα
 θισαίης, καὶ δακρυῶν ἐπι
 πλοῦτων καὶ σφραγισμῶν, ἡ δὲ
 παρὸς ἡμᾶς ὁ μὲν ἡ βλε
 ψίας, αὐτὸς ἑαυτὸν καταγέ
 ρα, φθαλέως πολλὰ τὴν ἄ
 νου, ὅτι χεῖματα ἐφύλατ
 τε τοῖς μηδὲν πεσοῦνοι
 καταρροῦσι ἀς αἰ βιάσθη
 ἢ μάταια νομίζων. πολλὴ ἔ
 μοι ἡ τὴν τυλῶν τρωα
 λῶν παρὰ τὸν εὐνοίας.
 ἀλλ' ἡδὲ μὲν ἐπὶ τῷ σμῖα
 ἔσμεν ἀρδῆσαν καὶ, καὶ
 ἀρσινόην ἀρδῆσαν τὴν ἀ
 φικνουμένην. βασιλῆα, πολλοὶ
 καὶ κοινῶν, καὶ πολλῶν
 δακρυῶν, καὶ τῶν υιο
 γῶν τῶν, καὶ νηπίων. ἀλλὰ
 καὶ οἱ πάντες γυναικῶν ὀφεί
 ρου, τί τὸ; ἀρα τὸ φησὶν
 αὐτὸς

verò Acarnan, (gembatza
 nim & ille, ac deuouebat
 Myrtium) quid amorem ac
 cufas, inquam, & non po
 tius te ipsum? qui hostes
 quidem haud vnquam per
 horrueris, sed te vltro peri
 culis offerendo, ante alios
 in praelium descenderis, à
 puella verò vulgari illa qui
 dem, ac fortè oblata, & à
 lachrymis atque singulibus
 fletibus, generosus ipse tu
 captus fueris. Nam Blephas
 quidem ipse sese accusat ob
 nimiam stultitiam, quòd pe
 cuniam videlicet custodierit
 heredibus nulla necessi
 tudine sibi coniunctis, dum
 vanus ipse in perpetuum vi
 surum esse se putat. Verùm
 mihi quidem non vulgarem
 voluptatem præbuerunt tunc
 lamentantes isti. Sed iam
 circa fauces sumus. Aspices
 re nos illuc oportet, atque à
 longè contemplari adueni
 entes. Papæ? multi cerè, &
 varij, omnesque lachry
 mantes, præter pullos istos & infantes. Quin & ætate ni
 mia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro a
 liquo

αὐτὸς ἔχα τὸ βίον; τὸ δὲ ἄρ
 τὸν ἰπέρζυρον ἔρωδα βόλος
 μα.. τί διακρὲς τηλικῶτ
 ἀρθραύων; τί ἀγανακτῆς,
 ὃ βέβησε, καὶ ταῦτα, γέρον
 ἀφ' ἡμεῖς; ἔπον βασιλεὺς
 ἡδῶ. Πτω. ἔδραμῶς. Δι. ἀλ-
 λὰ σαράπηγ; Πτω. ἔδ' τοῦ-
 ὅ. Δι. ἄρα ἄν ἰπλότες, ἔτα
 ἀνίστα τὸ πομπὴν πρυφὴν ἀ-
 ποιπύοντα τεθνάναι; Πτω. ἔ-
 διν ὅτι δὲ. ἀπ' ἔτη μὲν ἐ-
 γυγὸν ἀμφὶ τὰ ἐυνυκίονε
 τα, βίον δὲ ἀπορομ ἀφ' ἡσυχίας.
 καὶ ὄρμιαις ἔχον, ἐς ἰπρ-
 βολλὸν πωχὸς ἄν ἀτικνός τε,
 καὶ πῶσιτι χαλός, καὶ ἀμυ-
 φῶν βλέπων. Δι. ἔτα ὅτι δὲ
 τῶν ἄν ἰπρ ἡθελόν; Πτω. ναί.
 Ἠδὲ γὰρ τὸ φῶς, καὶ τὸ τε-
 θνάναι, δεινὸν καὶ φαντικόν.
 Δι. πῶσ' αἰσῶς, ὃ γέρον, καὶ
 μακρακίον πῶς τὸ γέρον, καὶ
 ταῦτα, ἡλικιώτης ἄν ἔ πορ-
 θμίας. τί δὲ ἄν τις ἔτι λήγοι
 πρὶ τῶν νέων, ὅπως οἱ τηλι-
 κῶτες

liquo vita tenentur? Istum
 igitur decrepitum interro-
 gare lubet: Quid ploras,
 heus tu, tam prouecta æ-
 tate mortuus? Quid indi-
 gnaris, bonæ vir, præsertim
 cum senex huc aduueris? *Eccubi rex fuisti?* MEND.
Haudquaquam. DIOG.
Verum sairapa. MEND.
Neque hoc. DIOG. Num
 igitur diues fuisti, idèoque
 malè te habet, quòd relin-
 ctis multis delicijs ac vo-
 luptatibus mori coactus fu-
 eris? MEND. Nihil tas-
 le: sed annos quidem circi-
 ter nonaginta natus fui, vi-
 tam autem difficilem egi,
 arundine & linca victum
 quæruans, vltra modum
 egenus ac pauper, liberis
 carens, & præterea clau-
 dus quoque, & parùm o-
 culis videns. DIOG. Et
 viuere cupiebas, cum talis
 esses? MEND. Certè quæ-
 dem. dulcis enim eras lux: mori autem graue & horren-
 dum. DIOG. Deliras, ô senex, & iuueniliter te geris erga
 necessitatem: & hoc, cum sis cœqualis portitori huic. Proin-
 de quid iam de adolescentibus dicamus, quando etiam decre-

κῶδοι εὐλόγοι ἀοῖν, ὅς ἐχέτω
 δίκαιον τὸν θάνατον, ὡς τῶν
 ἐν τῷ γέροντι λακῶν φάρμακον
 κούρ; ἀν' ἀπίστων, μὴ λαοῖ
 εἰς ἡμᾶς ἰμίδηται, ὡς ἀπό-
 δρασιον βελόδοντας, ὁρῶν πρὸς
 εἰ τὸ σόμιον εἰλεμυγός.

ur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa
 fauces hic nos oberrare viderit.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a NAM Arsaces.] De Arsace Medorum prefecto, qui à
 Thrace pedite vnà cum equo suffossus fuit. Tale quoddam cer-
 tamen peditis cum equite describitur in Commentarijs Cesaris
 lib. 4. vt videre possit vnusquisque, quomodo à peditibus suffo-
 derentur equi.

IOANNIS SAMBVCI
 ANNOTATIONES.

Διηγνητὸς καὶ ἐρωτηματὸς.

Tænarias aduent fauces & limina nigra,
 Vt spectent ducat quos ibi Atlantiades.
 Quisq; suos narrat comites: quos inter habetur
 Pauper, qui vitæ stamina longa petit.

OMNIVM nunc.] *Occasio.* Cur non obsecro.] *Hor-
 tatio.* Recta ad.] *A' loco.* Vt ibi spectemus.] *A' causa*
Eamus.] Assensus. Etenim.] *Ratio à iucundo & με-*
εισμὸν Ego verò exponam.] *αὐτοῦ γενοῦς ἢ τῶν γενοῦς.* Ex-
 ponas licet.] *ἀξίως.* Tum alij multi.] *ἐκ γενοῦ καὶ ἀπὸ τῶν*
ἑν. Ismenodorus ille.] *τὸ πρῶτον πον ὡς εἰρηφίον.* A' la-
 tronibus:] *Mortis genus.* Circa Citheronem.] *Locus.*
 Quando

Quando Eleusinum.] *Tempus.* Et gemebat.] *τὸ πένθησι.*
 Ἄρφακες autem.] *Secunda pars de Arface.* Nam
 Arfaces.] *ἡ μέγλη.* Thrax.] *Narratio luminosa.* Ille qui-
 dem cursu.] *ὁ γέγονε.* Contum quendam.] *Modi lu-
 culenta descriptio.* Intelligis nimirum.] *Conclusio.* Ve-
 runtamen.] *ἐπίνοδος.* *ἢ τὴν ἀποπαινήσας.* Et ego por-
 ro.] *Interfatio Antisthenis, per narrationem.* Tu quidem.]
Diogenis narratio. Ac Damidi quidem.] *Capita orationis
 sue ad singulos habita.* Tu verò Acarnan.] *ἀποστροφή.*
 Qui hostes quidem.] *Comparatio ab indigno.* Verùm
 mihi quidem.] *τὸ ἐν ἑαυτῷ ἰδόν.* Sed iam circa.] *Ambula-
 tionis finis.* Papæ.] *ἰαυμύσας.* Quid ploras.] *ἐξόμσις.*
 Quid indignaris.] *Multiplex sciscitatio.* Nihil tale.] *Re-
 sponso negans.* Ἐξ ἰαννος.] *Affirmatio, & narratio.* Mori
 autem graue.] *ἀπίησις.* Deliras.] *ἐπιπήγνυσις.* Proinde
 quid iam.] *ἔστις παραίνεσις.* Sed abeamus.] *Conclusio.*

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ Α-
 γαμέμνονος.

AIACIS ET AGA-
 memnonis.

Iacobo Micyllo interprete.

AGAMEMNON.

Eγὼ μὲν μανῆς, ὃ Αἴαν,
 σεαυτὸν ἐφόνουες,
 ἐμέληες δὲ καὶ ἡ
 μάς ἅπαντας, τί αἰτία τὸν
 Οδυσσεῖα; καὶ πάλιν ἔτι πῶς
 εἰδὼψας αὐτὸν, ὁπότῃ ἤκει
 παντοσόμῳ, ἔτι πῶς α-
 πῆν ἡξίωες ἀνδρα συσπα-
 τίωται, καὶ ἑταῖρον, ἀπὸ νότι-
 οροδίκως μὲν ἄνα βόων, πα-
 ρῆλθες.

Stu, dum furore corre-
 ptus fuisti, ^a Aiax: te
 ipsum interfecisti: nos
 autem cunctos etiam mem-
 bris, ut putabas, de truncatis,
 deformasti: quid quaeso Ulys-
 sem accusas? Ac paulò antiè
 neque aspicere ipsum volu-
 sti, cum venisset huc vates cō-
 sulturus: neq; alioqui digna-
 tus es virum commilitonem

ac socium: sed superbe admodum ac grandi incedens gres-
 su

ρῆλθες. Αἰ. ἀκότως, ὦ Ἀγά-
 μεινον. ἀπὸ τοῦ γὰρ μοι ἡ μα-
 ρίας αἴτιον κατέστη, μόνον
 ἀντιξίανθός ἐστί σοι ὄπλοις.
 Αἰ. ἡξίους δὲ ἀνατραχάνι-
 σθῆναι, καὶ ἀνομιτὶ ἕρα-
 τῆρ ἀπάντορος Αἰ. ναί, τά γε
 βιαῖα οὐκ ἔστι γὰρ μοι ἢ ἡ
 πανοπλία, τοῦ ἀντιψύχει δέ σθ.
 καὶ ὅμως οἱ ἄλλοι, πολλοὶ ἀμεί-
 νους ὄντες, ἀπέπαυθη τῶν ἀγῶ-
 να, καὶ κῆρυχά σθ' ἐπέμεινον τῶν
 ἀθλων. ὁ δὲ Λαέρτης, ὄντι δὲ
 πομπῆς ἕσθ' ἐκεῖ, λινθιανόν.
 τα ἑταρῆς κρόσθα καὶ τῶν
 Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίου ἔσθαι,
 καὶ ἐπιτηδότερον ἔχων τὰ
 ὄπλα. Αἰ. αἰτιῶν βίβραρον,
 ὦ γυναι, πλὴν τίτιν, ἢ δειρ-
 σοι πλὴν ἡλερονομίαν τῶν ὄ-
 πλων παραδίδομαι, συγγνώ-
 μῃ ὄντι φέρονθ', ἐς τὸ λεινόν
 κατέβηθ' αὐτά. Αἰ. οὐκ, ἀλ-
 λ' ἢ Ὀδυσσεύς, ὅς ἀντιποικί-
 θη μόνον. Αἰ. συγγνώμη, ὦ
 Δία,

suptrateristi. ΑΙΑΧ. Me-
 ritò Aganemnon. Ille ni-
 nim mihi furoris huius au-
 thōr extitit, ut qui solus men-
 eum pro armis iudicio con-
 tendere ausus fuerit. ΑΓΑ.
 An verò dignum censebas
 te, qui absque aduersario,
 atque absque pulvere, vs-
 dicitur, superares omnes?

ΑΙΑΧ. Quid mi in ta-
 li utique causa? Nam arma,
 tura ea cognitionis quodam
 iure ad me pertinebat, cum
 fratris mei patruelis cert-
 è fuerit. Deinde vos ca-
 teri, qui multò quàm ille
 prastantiores eratis, de-
 cētassis certamen, & cesi-
 stis mihi arma: iste autem
^b Laertiae filius quem ego
 non semel in summo pericu-
 lo seruavi, cum iam à Troia-
 nis propè concideretur, me-
 lior esse me voluit, ac dignis-
 or qui armis illis potiretur.

ΑΓΑ. Accusa iugitur, ὁ ge-
 nerose, c Thetum, quæ cum tibi debuisset armorum succes-
 sionem ac hereditatem, utipotè cognato, tradere, in me-
 dium allata illa posuit. ΑΙΑΧ. Haudquaquam, sed V-
 llyssen, ut qui solus sese mihi opposuerit. ΑΓΑ. Ignoscendū.

Αἶαν, ἂ ἄνθρωπος ὦν ὀρέχθη
 δόξης, ἴδισσ' ἰσχυράματα,
 ἄνθρωπος οὐ καὶ ἡμῶν ἕνας
 ἠνδραδάειν ἰππομένη, ἰπὴ
 καὶ ἰπράτοσι τοῦ, καὶ ταῦτα
 παρὰ Τροίῃ Διανασῆς. Αἶ.
 εἶδα ἰδὼ ἢ τις ποῦ ἑαυτὸς
 πασῶν ἀνδρῶν οὐ θέμις λέγειν
 τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν
 Πηλεῖδά μὴ οὐχὶ μισῶν οὐκ
 ἄρ' ἄνατάμω, ὧ Ἄγαμέμνον,
 οὐδ' ἂ ἀντὶ μοι Ἀελλῶ τῷ
 ἐπιτάλλει.

Ajax, est, si homo cum esset,
 appetiuit^d gloriā, rem dul-
 cissimam, cuius gratia etiam
 nostrum quilibet obire pe-
 ricula sustinet: præcipue
 quando & vici te postea, &
 hoc Troianis ipsis iudici-
 bus. ΑΙΑΧ. Noui ego quæ
 me damnarit, sed scire non est
 de dijs aliquid dicere. Vlyss-
 sem igitur aliud quam odisi
 se non possum, Agamemnon,
 non si mihi ipsa Minerva hoc
 imperet.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a ΑΙΑΧ.] Post Achillem præstantissimi Græcorum fu-
 re apud Troiam, Ajax & Vlysses, id quod passim Homerus in
 sua Iliade docet. Lege apud Onidium lib. 3. Metamorph. ora-
 tiones contrarias Aiæcis & Vlyssis pro armis Achillis conten-
 dentium. Duo fuere Aiæces furiosi, alter amore, alter iræ: de
 quibus Plutarchus in vita Sertorij. Hic aded grauiter tulisse
 legitur, Vlysses sibi prælatum in capessenda successione armo-
 rum Achillis, et præ dolore in insaniam versus sit. itaque gla-
 dio distracto in greges pecorum insilijt, existimans sese Græcorum
 copias cadere. Tū duos quosdā maximos suos à iræ suspensos,
 flagris cecidit, arbitrans hos esse Agamemnonē et Vlysses, quo-
 rum alteri ut iudici, alteri ut victori potissimum erat iratus. De-
 inde postquam respiciisset, partim pudore, partim metu sibi mor-
 tē conscium. b Laërte filius.] Vlysses, qui ab eo Laërtes di-
 citur. c Thetia.] Achillis matrem, ex Peleo Atæci filio. d Glo-
 riam.]

riam.] Insignis enim gloria non nisi magnis periculis contingit. Nequi triumphum egit quisquam, qui non sit ausus Martis euentum experiri. Omnes enim qui maximo ingenio praediti sunt, stimulus gloriae concitati, res praecelaras aggrediuntur. Gloria nihil est in rebus humanis pulchrius, nihil dulcius, & amabilius, nihil cum virtutis altitudine copulatus.

IOANNIS SAMBUCI
ANNOTATIONES.

Κατηρητικός, κὲ δόλορητικός.

Ausus quod pro armis Aiaci congredi Vlysses,

Indicio captus ille furore fuit:

Idcirco semper contemnens odit Vlysses,

Nec Theridos culpam carulae esse putat.

Si tu dum furore.] κατηρητικός ἀπὸ κατηρητικός. Με-
ritό.] ἀπὸ τί, κλημέ. An verò dignum.] Obiectio. Quid
ni.] *Responsio.* Nam armatura.] *Ratio à iusto.* & ἀφ' ἑρ-
σις. Accusa igitur.] *Regestio.* Haudquaquam.] *Inscia-*
sio. Ignoscendum est.] παραβέσις ἡτική. Sed fas non
est.] *Praefatio.* Vlysem igitur.] *Conclusio.*

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΟ-
στράτου.

ΜΙΝΩΙΣ ΕΤ ΣΟ-
στράτι.

Iacobo Micyllo interprete.

MINOS.

Ο Μινος ἀφ' οὗτος
Σάστρατος, ἐς τὸν
Πνευστινέθουτα ἑμ-
βιλιόθω. ὁ δ' ἑρόσουλ
ἐπὶ τῆς Χιμαίρας διασω-
δάτω. ὁ δ' τύραννος, ὃ
ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτύον ἀρ-
τάβεις, ἐπὶ τῶν γυφῶν λα-
βίδα καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ.

Pædo hic quidem So-
stratus in Pyriphlæ-
gethontem præcipi-
etur, sacrilegus autem ille
à Chimæra discernatur: ty-
rannus verò iste, Mercuri,
iuxta Tityum in longum ex-
tentus, arrodendum & ipse
hepar præbeat vulvuribus.

ὄφθαλμοί οἱ ἀγαθοί, ἀπὶ τὰ κατὰ
 τὰχ' ἴς τὸ Ἠλύσιον πεδίον,
 ἢ τὰς Μακάρων νήσους καὶ
 κἄτι, ἀνθ' ὧν δίκαια ἵποισί τε
 πρὸς τὸ βίον Σὼ ἀκέρως, ὦ Μί-
 νως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν.
 ΜΙΝ. νῦν ἀκούσω αὐτίς; ὃ γὰρ ἔξο-
 πάλι λέξαι, ὃ Σώστρατε, πονη-
 ρὸς ὢν, καὶ τούτους ἀπέκω-
 νῆς; Σὼ. ἐπὶ λήγματι μὲν,
 ἀπ' ὅρα εἰ δικάως ἠολογῆ-
 σαι. ΜΙΝ. καὶ πόθεν, ἔγωγε ἀ-
 ποτίναρ πλὴν ἀξίαν δίκαιον.
 Σὼ. ὅμως ἀποκείναι μόνον, ὃ
 Μίνως βραχὺ γάρ τι ἐρήσεται
 σε. ΜΙΝ. λέγε, μὴ μακρὰ μό-
 νον, ὅπως καὶ τὸς ἄλλους δει-
 κείνομεν ἡδύ. Σὼ. ὁπότ'
 ἐπράσσομεν τῷ βίῳ, πόττερα
 ἐκὼν ἐπράσσομεν, ἢ ἐπὶ κελωσῶ
 μοι τὰ τῆς Μοίρας; ΜΙΝ. τὰ
 τῆς Μοίρας ἀγαθὰ. Σὼ. οὐδ'
 κἄν καὶ οἱ χρεστοὶ ἅπαντες, καὶ
 οἱ πονηροὶ δουλεύουσιν ἡμῖς, ἐ-
 κείνη ἀπρητὸν ἴσιν. ταῦτα θη-
 μῶν. ΜΙΝ. νῦν, τῆ Κλωθῆ, ἢ ἐ-
 κὰς ἐπέταξε γυνήθεσσι τὰ
 πα-

Vos autē boni ac probi, ab-
 ite quān celeriter in campū
 Elysiūm, infulasq; beatorum
 habitate, pro ijs quae rectē ac
 iustē in vita fecistis. SOS.
 Audi, ὦ Minos, num tibi iusta
 dicere videar. MIN. An e-
 go denuò nunc audiam?
 An non conuictus es, Sofstra-
 te, quòd ὦ malus fueris, ὦ
 tam multos occideris? SOS.
 Conuictus quidem fui, sed
 vide num iuste ob id suppli-
 cio afficiar. MIN. Atque
 admodum, si modò id iustum
 est, pro merito quemque sua
 pœnam dependere. SOS.
 Attamen responde mihi, ὦ
 Minos. breue enim quiddam
 interrogabo te. MIN. Dic,
 sed ne prolixè modò: quò de-
 inceps ὦ ceteros dijudicare
 possimus. SOSTR. Quae-
 cunque in vita egi, virum
 volens ea feci, an ita à Par-
 ca agglomeratum mihi fuit?
 MIN. A Parca scilicet.
 SOS. Proinde ὦ boni pa-
 riter omnes, ὦ nos qui mali videmur, eadem agimus, dum illi
 obsecundamus. MIN. Ita profectò, Clotho videlicet, illi pa-
 renes: quae unicuique iniungit, cūm primūm natus est: quae
 agerit

κῆρ τὸς ἀνονηταίους ἀλ-
 λοτρίοις ἀγαθοῖς, ἢ τῶν δὲ ἐν
 κῆρ ἐπὶ ἑχοί τις ἀν, ὡς
 ἀντιλήραν διαωτόρ ἡ τοῖς
 μετὰ πάσης ἀνάγκης πῶσ.
 ἴταγμαῖοις. Μί. ὦ Σάσπας
 τι, ποτὰ ἡδὸις ἀν καὶ ἀλ-
 λα οὐ κατὰ λόγον γινόμε-
 να, ἢ ἀκείῳς ἐξήταῖοις. ἀλλὰ
 ἀπὸ οὐ τῶν ἀπράδωσθις τῶς
 ἐπιρωτίσθας, διότι οὐ κατὰ
 μόνον, ἀπὸ καὶ ἑφύσθις τις
 εἶναι δοκῆς. ἀπόλυτον ἀν-
 τὸν, ὦ Ερμῆ, καὶ μηκέτι ἡ
 παρὶθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τὸς ἀλ-
 λος νεκρὸς ἐρωτῶν τὰ ὅμοια
 ἀιδάξθις.

dum honore prosequeris eos
 qui in alienis bonis veluti
 dispensatores quosdam sese
 gesserunt? Non enim illud
 dicere quisquam poterit,
 quod contradicere, aut im-
 perata detrectare, licitum
 fuerit in ijs quæ cum omni-
 prorsum vi ac necessitate
 imperata fuere. ΜΙΝ.
 Multa, ἔ Softrate, & a-
 lia videas, licet minimè se-
 cuadum rationem fieri, sed
 diligenter expendas. verum
 tamen tu ex hac quæstio-
 ne hoc boni consequeris,
 quandoquidem non præ-

do solum, verumetiam Sophista quidam esse videris: Sol-
 ue ipsum, Mercuri, neve deinceps amplius puniatur. Cate-
 rum illud vide, ne & ceteros manes similia interrogare
 doceas.

GILBERTI COGNATI.

ANNOTATIONES.

HVius Softrati idem Lucianus meminit in Alexan-
 dro Pseudomante, & inter sceleribus nobilitatos an-
 numerat. Hic Prædo habetur, & suæ nequitix con-
 uictus peccatorum causam in fa-
 tum transfert.

IOAN.

IOANNIS SAMBUCI
ANNOTATIONES.

Disputatorius, Num iure puniantur fontes, locus communis de Stoico fato: Si fatali necessitate omnia peraguntur, immeritò puniuntur fontes.

Iudicium expectant Minois, qui periêre,
Quorum de vita iudicat atq; statu.
Softratus excusat facinus, fatoq; coactum
Se dicit, quicquid fecerit vsq; mali.

PRÆDICO hic.] ἀποδείξεις καλοῦ καὶ κακοῦ. Vos autem boni.] ἀποδοξασθῆναι ad bonos et probos, quos beatos esse vult. Audi, ô Minos.] Ἀξίως ad defensionem. An ego denubó.] Recusatio. An non conuictus es.] κατηγορία, καὶ τὸ ἐγκλημα. Conuictus quidem fui.] κατηγοροῦμαι. Confessio facti. Sed vide num iuste.] Ἀσφαιρησιον ex defensione. Attamen responde mihi.] ἀποκρίσεις τῆς ἀποκρίσεως. Dic, sed ne prolixé.] Permissio conditionalis. Quæcunque in vita egi.] ἀποδείξεις ἀγαθῶν καὶ κακῶν. Parca felicet.] ἀποκρίσεις μετὰ εὐλαλίαν ex causis. Rectè sanè, ô Minos.] ἐπιχειρήσεις. Si quis autem mittente hero.] Ἄλλοδμοσιον τῆς ἀποκρίσεως ἐπιχειρήσεις. Et qui misit.] Ἀποκρίσεις ἀποκρίσεως. Nam ille qui attulit.] Ἀποκρίσεις ἀποκρίσεως. Vidésne igitur.] ἀποκρίσεις ἀποκρίσεως. Et rursum.] Ἀλλοδμοσιον. Non enim illud.] ἀποκρίσεις ἀποκρίσεως. Multa, ô Softrate.] ἐπιλογαί. Veruntamen tu.] ἀποκρίσεις ἀποκρίσεως. Solue ipsum.] ἀποκρίσεις ἀποκρίσεως.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ. DE SACRIFICIIS.

Erasmo Roterodamo interprete.

Μὲν γὰρ ἐν ταῖς
θυσίαις οἱ μά-
ταιοι πρόβου-
σι, καὶ τὰς ἐ-

ορταῖς καὶ προσόδοις τῶν
θεῶν,

Nimvero a si
quis recensere
velit quæ stul-
tissimi morta-

les faciunt in sacris, in festis
diebus, in adeudis saluandisq;
dys,